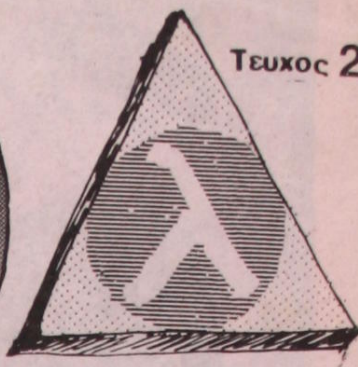

ΚΑΘΕ ΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΡΝΕΙΑ

ΤΟ ΚΡΑΞΙΜΟ

ΕΚΔΟΤΗΣ: 'Η έκδιδόμενη τραβεστί Πάολα

9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1981

ΔΡΧ. 25 (μετά από παύση)

* * * * *

Η ΑΛΛΑΓΗ, ΟΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΙ

ΑΛΛΑΓΗ. Αυτή η γεμάτη ελπίδες λέξη κυριαρχούσε στο προεκλογικό πανηγύρι των κομμάτων. Οι υποσχέσεις, οι ελπίδες μοιράζονταν γενναιόδωρα απ' όλους, οι μπουτσούνες των πολιτικάτων φιγούραραν χαμογελαστές στους τοίχους, στα γραφεία, στις εφημερίδες, άλλοι άνφας, άλλοι προφίλ, άλλοι καθιστοί, άλλοι σκηκωμένοι, όλοι τους έτοιμοι να μάς σώσουν να μάς μορφώσουν, να μάς ταΐσουν.

Αλλαγή τής μιζέριας μας με μία άλλη μιζέρια πιο προοδευτική και πιο ξεκούραστη.

Αλλαγή τής εξουσίας με μία άλλη εξουσία που θα αναλάβει να μάς κατευθύνει, να μάς χαράξει τό δρόμο τής επιβίωσής μας, να μάς εκμεταλλεύεται λιγότερο να μάς τρελλαίνει λιγότερο, να μάς φυλακίζει λιγότερο.

Αλλαγή για όσους συμβιβάζονται και πάλι με τούς νόμους της, σ' όσους τήν υπακούουν σε όσους μπαίνουν σε καλούπια και σ' όσους εργάζονται γι' αυτήν κάτω από τήν επίβλεψή της.

Αλλαγή καταπίεσης σε μία άλλη καταπίεση μεταμφιεσμένη με τήν ελπίδα για καλύτερη ζωή.

Εσύ φωνάζεις ζήτω ό ένας, ζήτω ό άλλος, και εξακολουθείς να μένεις ό ήθοποιός για τόν καινούργιο ρόλο που σου έτοιμάζουν οι θεατρώνοι τής αστικής τάξης με σκηνοθέτες τούς αστυνομικούς και κριτικούς θεάτρου τούς Διευθυντές των φυλακών και των ψυχιατρείων.

Οι όμοφυλόφιλοι θα εξακολουθούν να περιφέρονται τά βράδια εκεί στα πάρκα, σάν άσυμβίβαστα φαντάσματα που βγαίνουν από τόν κοινωνικό τάφο άναζητώντας να ρουφήξουν λίγες σταγόνες ήδονης.

Θά εξακολουθήσουν να δέχονται καθημερινές συλλήψεις και ξυλοδαρμούς από τά «όργανα τής τάξης»; τούς έκβιασμούς από τά τσόλια που με τό νομοσχέδιο έντείνονται, τήν ειρωνία και τό κράξιμο από έσας τούς «έντιμους και ήθικούς», να παίζουν κρυφτούλι από τήν οικογένεια και τή δουλειά, να ζούν τήν μπόχα των ούρητηρίων, τή μοναξιά και τό καθημερινό κήδεμα τής απόλαυσης από τήν εξουσία που άποσκοπεί να φτιάξει μία κοινωνία με προοδευμένη και εύημερη σκλαβιά.

Οι τραβεστί πιο κυνηγημένες από άλλοτε, διωγμένες και από τόν χώρο που επιλέξατε έσεις οι κοινωνικοί για αυτές, τή Συγγρού, μερικές στη φυλακή τώρα με τό νομοσχέδιο και οι υπόλοιπες να σέρνονται άπελπισμένα πίσω από τήν ελπίδα για τό αύριο, άλλοτριωμένες, νευρικές, τό στομάχι και τό κεφάλι γεμάτο ταβόρ και βάλιουμ να κρύβονται με τήν εμφάνιση ενός μπάτσου και ή κλούβα του «'Ηθών», καθημερινός επιάλλητης γι' αυτές. Και μ' ένα νομοσχέδιο σπών πλάτη που φαντάζει σάν σταυρός που κουβαλάνε για τόν Γολγοθά, έτοιμες να τίς σταυρώσουν γιατί δείξαν με «άσεμνες κινήσεις ή στάσεις» τόν έαυτό που κρύβετε όλοι μέσα σας «άσχετα

Συνεχεια στη σελ. 7

ΝΑ ΑΘΩΟΘΗ Η ΠΑΟΛΑ

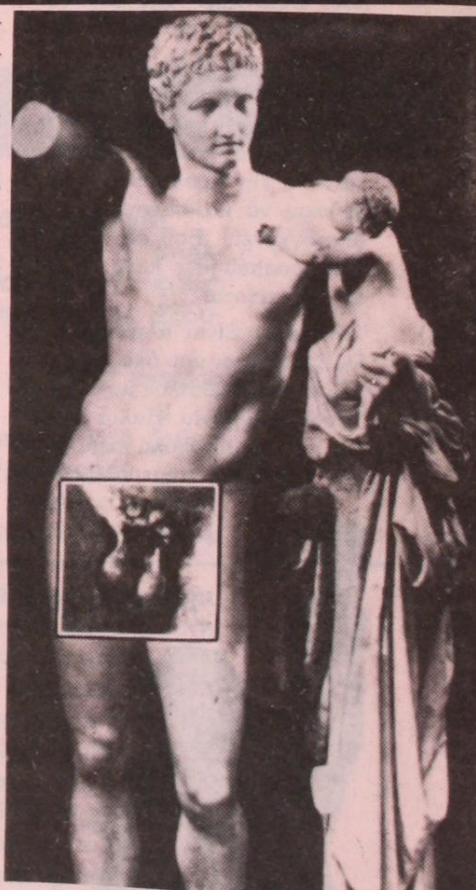
Στίς 11 Δεκεμβρίου δικάζομαι για τήν υπόθεση του Λαμπρόπουλου στο Γ' Έφετείο 'Αθηνών ('Αρσάκειο). Όσοι θέλουν να μου συμπαρασταθούν άς έλθουν στίς 9 ή ώρα τό πρωί.

ΠΑΟΛΑ

Εκλογές...

154 χρόνια τα κομματα της ελλ. δημοκρατίας σας γραφουν στα αρχidia τους. εσεις ποτε θα τα γραψετε;

Όμοφυλόφιλε, δηλαδή μανία, κομμάτριά, άθλητή, μπατατζή, διανοούμενε, φοιτητή, δημοσιογράφε, ήθοποιέ... στίς προσεχείς εκλογές ψήφισε τόν έαυτό σου! Θέλουμε να πούμε σάν καλός νάρκισσος που είσαι ήδη, στάσου στον προσωπικό σου καθρέφτη και πές: έγώ ψήφισα. Θά χαρείς που προεκλογικά αντιμετώπιζεσαι σάν άνθρωπος, σωρός τά φακελλάκια στο γραμματοκιβώτιό σου. Καιρός να φιλοτεχνήσεις και τόν δικό σου φάκελλο. Τώρα που ή Συγγρού διαλύεται και αντιμετώπιζεσαι σάν πηγή μόλυνσης και τά πάρκα έρήμωσαν για τόν φόβο του νομοσχεδίου. Άλλωστε άποδείχτηκε ότι οι επίσημες όμάδες όμοφυλοφίλων κατακτούν νίκες στα μέτρα τους... Μήν άπογοητεύεσαι που σε διαγράψαν από τό κόμμα σου ή που ή ιεράρχηση αιτημάτων βάζει τό θέμα όμοφυλοφιλία τελευταίο ή τό θεωρεί άνυπαρκτο. Έσύ έτσι ή άλλως κρύβεσαι πάντα σπών πολιτική σου ζωή. Πές τό μεγάλο ναι στον έαυτό σου, αγάπησέ τον με όλες του τίς ιδιαιτερότητές και έγινε αυτομάτως ένας... Ρίτσος. Βέβαια μήν φορέσεις τό δάφνινο στεφάνι τήν άλλη μέρα και βγείς στους δρόμους

γιατί θά πέσει κράξιμο, αλλά ίσως μετά μερικές προσπάθειες σταθείς ικανός να συμμετείχεις ούσιαστικά σε κοινωνικούς αγώνες...

Όμάδα συμβιβασμένων σε προσωπικό επίπεδο Όμοφυλοφίλων

Συζήτηση μ' ένα παραστρατημένο παιδί

Ο Άντωνης πού συζητά με μένα είναι 23 χρόνων, φορά ένα παλιό μπλού-τζήν και γυαλιά μυωπίας και έχει αθλητικό σώμα. Θυμίζει μάλλον τα παιδιά που χορεύουν ντίσκο για 3-4 ώρες συνέχεια. Πότε πότε φορά ένα σκουλαρίκι στο αυτί.

Εγώ ο Γιάννης είμαι ένας φίλος της Πάολας πού κατάγραφα την συζήτηση για την εφημερίδα.

Γιάννης: Λοιπόν αυτό πού μου έκανε εντύπωση όταν ήλθα σπίτι σου είναι η σχέση σου με τη γειτονιά. Όλοι ξέρουν πώς είσαι ομοφυλόφιλος και πώς έχεις έρωτικό δεσμό με τον Άντρεά. Αν μάλιστα τυχαίνει κανείς να μην το ξέρει του το φωνάζεις. Μές στο σουβλατζίδικο φιλιόσαστε κι εσείς οι δύο πιάνοντας την κουβέντα εσύ τους αποκρίνεσαι κυτώντας τους στα μάτια. Κι όμως πρόκειται για μια τυπική μικροαστική γειτονιά της Αθήνας.

Άντωνης: Ναί μόνο πού όλοι αυτοί δεν με κυττάζουν στα μάτια. Ξέρεις όποιος έχει κάποιο μυστικό πού δεν τό φανερώνει χαμηλώνει πάντα τό βλέμμα. Χωρίς να τό κάνω από πρόθεση, τους έδειξα πώς αυτοί έχουν μυστικά, όχι όμως εγώ. Τά σούσουρα άρχισαν πριν από δύο-τρία χρόνια όταν άρχισα να φοράω σκουλαρίκι. Κατόπιν με ρωτούσαν γιατί δεν πήγαινα στρατό κι εγώ τους έλεγα «δέν μ' αφήνει ή μαμά μου». Κάποια πού έπαινε να μάθει τελευταία τί δουλειά κάνω της είπα ότι πάω πού και πού για καμιά βίζιτα. Ύστερα ήταν τό γεγονός πώς ήμουν ο μόνος άπ' τή γειτονιά πού μιλούσα στίς δύο τραβεστί πού μένουν εδώ, και πού τίς καλούσα σπίτι μου. Όπου μιά άπ' αυτές όταν έμαθε πώς ο πατέρας μου ήταν πολύ αξιοσέβαστος στή γειτονιά, μ' έπαιρνε άγκαζέ, έβγαине στήν έξωπορτά μου φωνάζοντας «σήμερα αισθάνομαι γυναίκα».

Ένας γείτονας τηλεφώνησε στήν άδελφή μου πού μένει άλλου, αλλά πήρε τήν άπάντηση: «Ο άδελφός μου δέν σ' έβαλε θυρωρό στόν κώλο του».

Γιάννης: Αν έκφράζομαι σωστά, εσύ δέν νοιώθεις τό άίσθημα ένοχής. Η ένοχή μάλλον προέρχεται από τήν προσπάθεια του ανθρώπου να καταπίσει κάτι και άποτυγχάνει. Έσύ φαίνεται πώς δέν προσπάθησες ποτέ να καταπίσεις τίποτα.

Άντωνης: Είναι άλήθεια, πάντα έκανα τό κέφι μου όπως έρχόταν. Είμαι ομοφυλόφιλος μόνο τά δύο τελευταία χρόνια. Παλιά είχα μάθει να γνωρίζω πολύ περιρισμένες έμπειρίες, σήμερα θά έλεγα

ότι τό πεδίο μου είναι πιά εύρο. Κατόπιν θά έλεγα ότι άν ένοιωθα ένοχή θά σήμαινε πώς φοβόμουν τους άλλους. Η ένοχή ξεκινά από τήν άίσθηση πώς έλέγχεται. Εγώ δέν έχω καμιά τέτοια άίσθηση, ούτε φοβάμαι τους άλλους, έπειδή κάτι τέτοιο θά σήμαινε πώς τους τοποθετώ πιά ψηλά από μένα.

Ακόμη πιστεύω ότι μιά άλλη έκφραση τής ένοχής είναι ο φόβος για περιθωριοποίηση. Εί λοιπόν με μένα κάτι τέτοιο δέν συμβαίνει. Η ιδέα του περιθωρίου μ' ένθουσιάζει πολύ άφού εκεί συμβαίνουν πράγματα πολύ πιά ένδιαφέροντα. Για να τελειώνω πρέπει να καταλάβεις πώς εγώ δέν είχα ποτέ μου τήν φιλοδοξία να αναπαρθώ και να ξαναφτιάξω τή φάτσα μου βελτιωμένη και έπληξημένη μέσα σε ένα-δύο παιδιά. Για να προλάβω τήν έρώτηση πού βλέπω στο πρόσωπό σου σου δηλώνω ότι ναί, άν όλοι οι άνθρωποι άποφασίσουν να μην πολλαπλασιασθούν κανείς δέν μπορεί να πεί δεύτερη κουβέντα πάνω σ' αυτό. Εκείνοι πού κόπτονται για τήν άναπαραγωγή του ανθρώπινου γένους ουσιαστικά σκέφτονται τήν δική τους ασφάλεια.

Γιάννης: Είσαι μόνο δύο χρόνια ομοφυλόφιλος! Είναι λίγο παράξενο για έναν άνθρωπο τόσο άνοιχτό όπως εσύ πού άργησες να γνωρίσεις αυτή τήν διάσταση του έαυτού σου, τήν στιγμή μάλιστα πού και οι πιά συντηρητικοί ομοφυλόφιλοι λένε ότι κατάλαβαν τον σεξουαλικό τους προσανατολισμό από τήν μικρή ηλικία.

Άντωνης: Μέ μένα τά πράγματα ήταν έντελώς διαφορετικά. Ημουν άποκλειστικά και μόνο έτεροφυλόφιλος. Στο γυμνάσιο, τό θυμάμαι τώρα κι έχω τύψεις, κορόϊδενα με τους άλλους έναν θηληπρεπή συμμαθητή μας. Στή συνέχεια βέβαια ή στάση μου άλλαξε και σ' αυτό έπαιξε μεγάλο ρόλο ο Ρήγας Φεραίος πού ήμουν τότε μέλος. Τά τελευταία χρόνια όλη ή παρέα μου είχε στάση θετική άπέναντι στήν ομοφυλοφιλία, μάλιστα μου κάνανε πλάκα πού φαινόμουν τελικά ο μόνος άσχετος πάνω σ' αυτό τό θέμα. Ακόμη κι ή άδελφή μου μου έλεγε: «Μιά ζωή φαλλοκράτης, κι έτσι θά πεθάνεις».

Γιάννης: Και λοιπόν πώς εξέλιχτήκανε τά πράγματα τόσο διαφορετικά;

Άντωνης: Σε μιά έκδρομή, σ' ένα νησί, μου τήν έπαιξε ένας τής παρέας, μόλις μείναμε μόνοι. Ξέρεις τήν πρώτη στιγμή πάγωσα, φαντάζομαι κάπως έτσι θά πρέπει να νοιώθει ένα φοβισμένο κορίτσάκι πού του βάζει χέρι ένας νταγλαράς στο λεωφορείο. Εάν δέν είχε υπάρξει ή προεργασία πού σου είχα πεί θά τόχα βάλε στα πόδια, κάπως έτσι λειτουργούσαν οι άπαγορεύσεις μέσα μου. Βέβαια μετά τίς πρώτες έμπειρίες με αυτό τον φίλο άρχισαν να ακολουθούν κι άλλες και εγώ άρχισα να άνοίγομαι και να τό λέω σ' όλους. Στή γιαγιά μου, στήν άδελφή μου, στους θείους μου, στον πατέρα μου. Θά έλεγα πώς έμοια-

ζα με κάποιον πού πήγε για πρώτη φορά στο Παρίσι και στήν επιστροφή του λέει, εγώ είδα τήν Άφροδίτη τής Μήλου, τον Πύργο του Αίφελ. Μέσα σ' αυτή τήν δημοσιοποίηση τής ομοφυλοφιλίας ύπήρχε δηλαδή ή έντονη χαρά του καινούριου. Ακόμη όμως θά έλεγα ύπήρχε και ή πρόκληση στους άλλους πού μένουνε για χρόνια μέσα στίς ίδιες νόρμες και τά ίδια καλούπια ενώ πιθανόν θά μπορούσαν να δημιουργήσουν διαφορετικές σχέσεις με τον άλλο κόσμο.

Γιάννης: Άπ' όλα καταλαβαίνω εσύ ήσουν ένας έπιτυχημένος έτεροφυλόφιλος, έπιτυχημένος μάλιστα διπλά, και άτομικά και κοινωνικά. Έτσι οι μηχανισμοί τής ένοχοποίησης πού έπιδρούν στους ομοφυλόφιλους δέν είχαν καμιά ισχύ πάνω σου. Βλέπεις, πρόκειται γι' αυτό πού μπαίνει σε κάθε άγόρι μέσα άπ' όλους τους ιδεολογικούς μηχανισμούς: Να άποδείξει πώς έφτασε, έγινε άντρας. Εάν δέν τά καταφέρει, αυτό βιώνεται από τό άτομο σαν πλγή, σαν έλλειψη.

Τώρα πώς διαμορφώθηκε στή συνέχεια οι σχέσεις με τους φίλους σου;

Άντωνης: Αυτός πού κάναμε έρωτα μου έκανε συστάσεις να μην τό πω σε κανένα. Άλλωστε δέν μιλά ποτέ για τήν ομοφυλοφιλία του κι ούτε νομίζω πώς έχει σεξουαλική ζωή. Είναι κλεισμένος στον έαυτό του και μου δίνει τήν εντύπωση πώς αυτοκατηγορείται για ένα σωρό πράγματα. Εγώ μιλώντας άνοιχτά έφερα τους υπόλοιπους φίλους σιγά-σιγά να παραδεχθούν σε μένα ότι τουλάχιστον μιά φορά είχαν μιάν ομοφυλόφιλη έμπειρία. Βλέπεις χρειαζόταν κάποιος να τους ενεργοποιήσει για να έκφράσουν αυτή τήν πλευρά του έαυτού τους. Βέβαια όταν εγώ άρχισα να προχωρώ πολύ παραέρα οι φίλοι μου κι ή άδελφή μου μου κάνανε παρατηρήσεις του στυλ: «Γιατί θέλεις να προκαλέις», «Γιατί φιλιέσαι στο λεωφορείο και στους δρόμους με τ' άγόρια». Είδα δηλαδή τελικά ότι αυτή ή δήθεν προοδευτικότητα ήταν ψεύτικη άφού δέν συνοδευόταν με μιά ιδεολογία για μιάν έναλλακτική ζωή.

Γιάννης: Η στάση των φίλων σου δέν είναι παράξενη. Η παρουσία του ομοφυλόφιλου άποδιάρθρώνει όλες τίς σχέσεις, τίς άποκωδικοποιεί και φτάνει στον πυρήνα τής ύπαρξης. Οι φίλοι σου μπορεί να δέχονται τήν ομοφυλοφιλία, δύσκολα όμως θά έκφράσουν τή δική τους ομοφυλοφιλία έπειδή αυτό θά τους έφερνε σε άμεση ρήξη με τον συνολικό τρόπο ζωής τους. Δέχονται τους πούστηδες όχι όμως να είναι και οι ίδιοι.

Άντωνης: Κάνω πρόχειρες δουλειές του ποδαριού. Τόν περασμένο χειμώνα είχα άρχισει να παίρνω βίζιτες καμιά φορά. Ξέρεις τήν πρώτη φορά ένοιωσα πολύ άσχημα, πώς θά ζητήσω λεφτά. Με τους πελάτες μιλούσα πολύ κι αυτό τους φαινόταν πολύ παράξενο. Πιθανόν να ήμουν ο πρώτος

πού τους μίλησα άποενοχοποιητικά, τό κλασσικό τεκνό πρέπει να τό παίξει ζόρικο άντράκι. Αυτή τήν εποχή είμαι συναισθηματικά σε μεγάλη ένταση και δέν μπορώ να ξαναπάω για βίζιτες.

Γιάννης: Μέσα άπ' τή νέα σου όπτική πώς βλέπεις τίς έτεροφυλόφιλες σχέσεις;

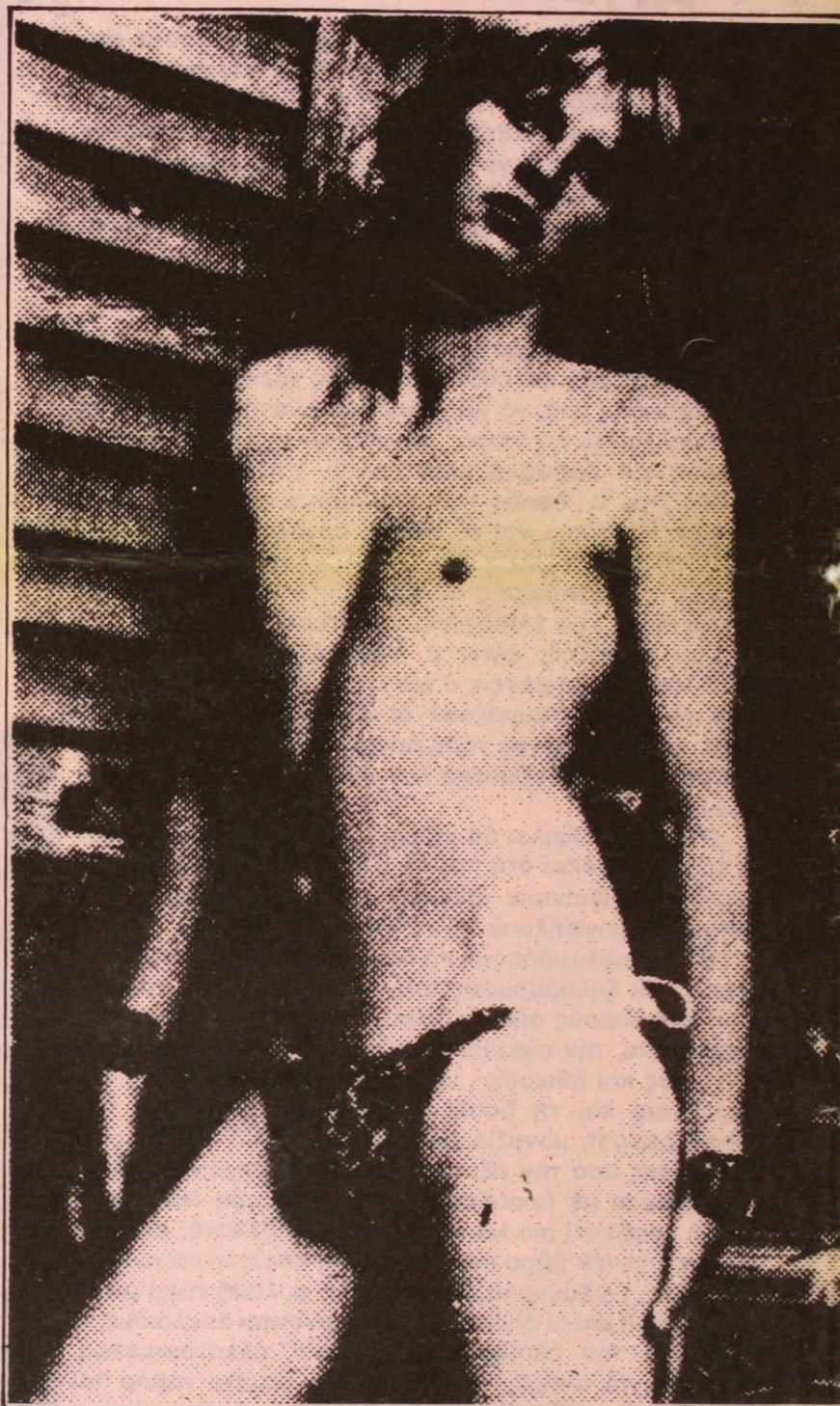
Άντωνης: Στο έτεροφυλόφιλο ζευγάρι βλέπω συνέχεια να ζήτούν κάτι παραπάνω από τήν ευχαρίστηση πού προσφέρει ή άπλή σχέση δύο ανθρώπων. Δέν ξέρω αν φτάνει οι δικές μου οι έμπειρίες αλλά νομίζω πώς ένα σωρό άνασφάλειες προσπαθούσαν να έξουδετερωθούν με τον γάμο. Κι οι ομοφυλόφιλοι είναι άνασφαλείς

πολλαπλότητα άπό νοήματα για να ύπάρξεις. Η τάξη είναι πάντα ύποκρισία.

Άντωνης: Εγώ θά τόλεγα λίγο διαφορετικά. Εκεί πού σ' όλη μας τή ζωή έχουμε βάσει μιά σκοπιμότητα και μιά λογική να βάλουμε τον έρωτα. Έρωτα στήν δουλειά μας, έρωτα με τους γείτονές μας με τους συγγενείς μας, στο κάθε τί.

Γιάννης: Κάποιος πού άγωνίζεται για μιά άλλη καλύτερη ζωή θά σου έλεγε ότι ή προσωπική σου ζωή πολύ λίγο βοηθά σ' αυτό και ότι χρειάζεται κάτι πιά άποτελεσματικό, μιά όρισμένη άνάλυση και κριτική στάση.

Άντωνης: Έμένα άν ένα τουβλο

μόνο πού σ' αυτή τήν περίπτωση ή σχέση δέν βρίσκει μιά παραδοχή από τήν κοινωνία κι έτσι τίθεται σ' όλη τήν γύμνια της. Αυτό έμένα μου άρέσει, τό βρίσκω εύλικρινές.

Γιάννης: Έμένα εκείνο πού μ' ένοχλεί σ' όλες τίς άποκλειστικές έτεροφυλόφιλες ή ομοφυλόφιλες σχέσεις είναι ή ιδέα ότι αυτή ή σχέση ύπάρχει για κάποιον σκοπό μάλλον άπροσδιόριστο ή για να μπει κάποια τάξη στή ζωή μας.

Η μιά και μοναδική σχέση είναι ένα κλειστό σύστημα πού θυμίζει τήν μιά και μοναδική «σωστή» ιδεολογία, τό μοναδικό «σωστό» νόημα, και τελικά τον μοναδικό άρχηγό και τό μοναδικό κράτος. Κι όμως ή ζωή έχει μιά μεγάλη

είναι όμορφο, προτιμώ να τό θαυμάζω παρά να μελετήσω τή σύστασή του. Θέλω να έχω πολλές έμπειρίες και άμεση σχέση με τά πράγματα. Όσον άφορά τήν κριτική στάση αυτό τό κάνουν όσοι θέλουν να βρίσκονται στο κέντρο τής κοινωνίας. Εγώ προτιμώ να βρίσκομαι λίγο πιά μακριά. Δέν θέλω να φανώ έγωιστής αλλά πιστεύω ότι τό σύστημα έχει ανάγκη από μιά όρισμένη κριτική στάση για να επιζήσει.

Γιάννης: Μ' αυτά πού λές τώρα είναι σα να προτείνεις κάτι συγκεκριμένο, ότι δηλαδή εσύ όντας στο περιθώριο με τήν στάση σου ανατρέπεις τό σύστημα. Παρ' όλα αυτά κι εσύ είπες ότι καμιά φορά χρησιμοποιοις τήν πορνεία για να ζήσεις.

Άντωνης: Νά, χρησιμοποιώ τίς

ΤΟ ΚΡΑΞΙΜΟ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Πάολα
(Παύλος Ρεβενιώτης
ΣΠ. ΜΕΡΚΟΥΡΗ 66
ΠΑΓΚΡΑΤΙ ΤΗΛ. 744.916

υπάρχουσες εμπορευματικές σχέσεις για να ζήσω. "Αν ήμουν καλλιτέχνης θα είχα την πολυτέλεια να λέω: Κάνω ωραία γραφίστικη δουλειά, εκφράζομαι μέσα απ' αυτή κι επειδή έχω ανάγκη την πουλώ και ζω. Τώρα λέω, κάνω πορνεία, εκφράζομαι μέσα απ' αυτή και ζω απ' αυτή. Δεν μπορώ να βρω μεγάλη διαφορά τελικά.

Γιάννης: Θα ήθελα να μου ελεγες κάτι για τα διάφορα άλλα τεκνά που κάνουν πορνεία.

Αντώνης: Ποτέ δεν πίστεψα ότι τα διάφορα τεκνά που τό παίζουν «άντράκια» δεν κάνουν και κέφι. Φαντάζεσαι τό μαρτύριο να ξάπλωνες με κάποιον και να έννοιωθες άηδία; "Όσο για τίς διάφορες δολοφονίες των όμοφυλόφιλων δεν είναι — όπως λέν — ότι τά τεκνά τούς σιχάθηκαν ξαφνικά. Τόν λόγο θα τόν αναζητήσουμε στίς έννοχές που λέγαμε προηγούμενως και κυρίως στη ζωή τού περιθώριου που δεν την έπέλεξαν. Στά τεκνά επιβλήθηκε τό περιθώριο γι' αυτό κι όλη τους ή προσπάθεια να ξεφύγουν, να βρεθούν στο κέντρο. Μιά προσπάθεια όμως που πέφτει στο κενό με αποτέλεσμα την άπελπισία και τό μίσος. "Εγώ αντίθετα διάλεξα μόνοι μου τό περιθώριο, γιά άρκετό καιρό είχα φάει τόν κόσμο τού κέντρου στη μάπα.

Γιάννης: "Η δική σου ταξική προέλευση όμως είναι διαφορετική.

Ποιός ήταν ό πατέρας σου;

Αντώνης: "Ο πατέρας μου ήταν παλιά άξιωματικός στά ΤΕΑ, μάς είχε πει μάλιστα πώς κάποτε είχε κάνει φάλαγγα σ' έναν πολίτη. Κατόπιν άνοιξε μία βιοτεχνία. Πλούσιος θα έλεγα. "Η μητέρα μου έχει πεθάνει, αλλά όταν ζούσε θυμάμαι πάντα φασαρίες. "Όλο άργούσε ό πατέρας μου τά βράδια, γυρνούσε με γκόμενες. Καί τώρα τόν αισθάνομαι πολύ ξένο. Παλιά τόν μισούσα άγρια, μία φορά τόν δείραμε με την άδελφή μου επειδή είχε κι αυτός άπλώσει χέρι. Τώρα που τόν βλέπω γεμάτο άνασφάλειες νομίζω πώς τόν θεωρώ κι αυτόν λίγο θυμό. Ούτε και τόν συναντώ συχνά, ταξιδεύει πολύ κι έχει γκόμενες. Θυμάμαι την αντίδρασή του όταν τού είπα πώς είμαι όμοφυλόφιλος. Δεν ήθελε να τό πιστέψει και προσπάθησε να τονίσει πώς να μέν είμαι αλλά ένεργητικός. "Εγώ βέβαια τού έκοψα έντελώς αυτή την νοοτροπία. "Αλλά ούτε και ή άδελφή μου μπορεί να χωρέσει στό μυαλό της πώς έγινα όμοφυλόφιλος. Είναι φεμινίστρια, είναι άνύπαντρη μητέρα και πολύ άνοιχτή θα έλεγα. "Όμως ντέ και καλά θέλει να με πείσει πώς δεν είμαι ειλικρινής.

Γιάννης: Ξέρω πώς θα ήθελες να

Γιάννης: Ξέρω γά, θα ήθελες να προσθέσεις τίποτα άλλο σ' αυτά που είπαμε;

Αντώνης: Δεν ξέρω αν βοήθησε πολύ ή κουβέντα. Θα μπορούσαμε όμως να κάνουμε κάτι που σίγουρα βοηθά, αν και σύ συμφωνείς.

Γιάννης: Δηλαδή τί;

Αντώνης: Μά, έρωτα φυσικά.

Η αλλοτρίωση από μιά σκοπιά

Σήμερα που ή πνευματική φτώχεια αύξάνεται μέσα σέ μιά κοινωνία που συνεχώς μειώνει την ύλική άνέχεια, που ή έξαθλίωση στίς ανθρώπινες σχέσεις είναι πιά φανερή γιά ένα όλο και μεγαλύτερο πλήθος ανθρώπων, άς δούμε ένα κομμάτι αυτής της έξαθλίωσης που είναι οι ρόλοι που επιβάλλονται στην καθημερινή ζωή που την φυλακίζουν και την αφήνουν να εκφράζεται μόνο μέσα απ' αυτούς. Ρόλοι όχι μόνο πάνω στό σέξ αλλά και σέ ό,τιδήποτε άλλο ύφαινει την καθημερινή ζωή μας.

Ρόλο έννοώ ένα φτιαχτό τρόπο ζωής και έκφρασης που επιβάλλεται από τά έξω μέσα μας, που τελικά τόν ένστερνίζόμαστε, που τόν κάνουμε τρόπο ζωής μας, που γίνεται έμείς.

Και μιλώ έδω γιά την έσωτερικήυση αυτών των ρόλων και την έκφραση μέσα από αυτούς.

"Ενα τομάρι που πνίγει άσφυκτικά τη ζωή αφήνοντας έλάχιστο όξυγόνο, τόσο άκριβοπληρωμένο. "Ενας ψεύτικος τρόπος ζωής και έκφρασης, ένας ξένος έαυτός μας μέσα στον ίδιο μας τόν έαυτό. Είναι ή άρρώστεια της έποχής,

οι ρόλοι που ύφαινον την καθημερινή ζωή. Αυτόέλεγχος και έννοχή κάθε στιγμή όταν διαπιστώνουμε ότι τά πράγματα δεν έκτυλίσσονται όπως έπιτάσσει τό σενάριο να έκτυλισθούν. "Ενας δικαστής μέσα μας, ένας δικαστής άπατεώνας.

Οι ρόλοι και αυτό που τούς ύφαινει οι προδιαγραφές τους. Ρόλοι με καθόλου τυχαία έπιλεγμένες προδιαγραφές κύρους, δύναμης φτιαχτής δίπλα στή δύναμη. Προδιαγραφές που σχηματίζουν, που φτιάχνουν άξίες ψεύτικες δίπλα στίς άξίες ή και μαζί με

τίς άξίες δημιουργούν τό κράτος της άξίας.

"Αξιοκρατία στίς προσωπικές σχέσεις. "Αξιοκρατία, άκλόνητο άλλοθι μιάς έκσυγχρονισμένης άστικής άντίληψης γιά την διατήρηση και λειτουργία αύστηρα ιεραρχημένων και καταπιεστικών κοινωνικών σχηματισμών (κράτος, στρατός, σώματα άσφαλείας) φτιάχνοντας την καταπίεση, τούς ρόλους έξουσίας στην καθημερινή ζωή.

"Άλλος ένας παράγοντας που ύφαινει τόν ανθρώπινο άνταγωνισμό χωρίς όρια, που κάνει τούς ανθρώπους ξένους γιατί όχι και έχθρους.

Πού ή χαριστικότητα της άξίας, τό γκρέμισμα της φτιαχτής, που ή άξία που δεν γίνεται άντίληπτή και δεν χρησιμοποιείται σαν κράτος (έπικράτηση), αλλά σαν μία άκόμα καλύτερη δυνατότητα ζωής γιά όλους, που χαρίζει σ' όλους ό,τι αγαθό έχει να δώσει.

ΧΑΡΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΧΝΑΖΟΝΤΕΣ ΣΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΤΕΚΙΑ ΚΑΠΟΙΟΣ ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΧΕΖΕΙ ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΠΟΥ ΤΟ ΠΑΙΖΟΥΝ (ΦΛΟΥ) ΚΑΙ ΠΟΥΛΟΥΝ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

(μόνιμους, ήμιμόνιμους, περαστικούς και άσχετους) — Γιά σένα που έπισκέφτεσαι κάποιον γκέτο της μοναξιάς όταν νοιώσεις πώς τό θλιβερό σπιτάκι σου έγινε άκόμα πιά θλιβερό. — Γιά σένα που έρχεσαι έδω με την προοπτική να βρεις κάτι καλύτερο αλλά — τί κρίμα (!) — με τόση διάθεση να μίν αλλάξεις. — Γιά σένα που οι συζητήσεις με την παρέα σου βρωμάνε από μακριά μίζερια, άσφυξία, μονοτονία, πλήξη και άσχετλία (γελάς μ' εκείνα που θάπρεπε να κλαίς και κλαίς με κείνα που θάπρεπε να γελάς) — Γιά σένα που αναλύοντας λεπτομερικά στά κοριτσάκια της παρέας σου τό φεμινισμό σκέφτεσαι ποιά θα πηδήξουμε άπόψε; — Γιά σένα άπελευθερωμένη νεανίδα φεμινίστρια που έρχεσαι έδω να βρείς έναν άλλο μπαμπά που θα σου προσφέρει προστασία. Μπαμπά πιά γλυκό, με μαλλιά και με βραχιόλια, ρήτορα της κοινωνικής επανάστασης αλλά μπαμπά. — Γιά σένα που επειδή έχεις καιρό να γαμήσεις, καθάλως τη μηχανή σου και τρέχεις, έχοντας την αύταπάτη πώς βρίσκεσαι σέ όργανική έκταση, με τό θάνατο να παραμονεύει δίπλα σου. — Γιά σένα που άφου τοπώρεις τό κατοσταράκι τού μπαμπά σου έρχεσαι και μäs λές πώς είσαι αυτόνομος. — Γιά σένα που άρνείσαι τό σχολείο σου αλλά κάνεις τό πόν γιά να πάρεις «κοσμημάτη» — Γιά σένα που όταν μπεις στό τρόλεϋ και δεν ρίξεις άκριβώς δεκάρικο, έρχεσαι έδω και καμαρώνεις περιμένοντας να σäs δώσουμε πτυχίο ριζοσπαστικότητας. — Γιά σένα που μäs τοαμπουνάς άσταμάτη πώς ή ιδιοκτησία είναι κλοπή, και πώς γουστάρεις έλευθερία αλλά σπάζεσαι άνεπανόρθωτα όταν κάποιος άλλος

φιλήσει τη γκόμενα ή τό γκόμενό σου. — Γιά σένα που έρχεσαι στά στέκια «λιάδα» έχοντας τη ψευδαίσθηση πώς θα τη βγάλεις καθαρή. — Γιά σένα που δεν γουστάρεις κρατικές έναλλαγές αλλά περιμένεις με άγωνία την άνοδο τού ΠΑΣΟΚ γιά να γίνει ή έπιβίωση σου περισσότερο προσιτή. — Γιά σένα που κοινωνική επανάσταση σημαίνει άκίνδυνες και γλυκανάλατες συζητησούλες γιά την ιδανική κοινωνία τού μέλλοντος μακρύ μαλλί (ινδικό φουστανάκι και κυρίως πολλούς — όσο τό δυνατό περισσότερους από τούς άλλους — δίσκους ΡΟΚ-ΕΝ-ΡΟΛΛ). — Γιά σένα που πιστεύεις πώς όλα είναι σκατά και πώς δέ γίνεται τίποτα έπειδή έσύ είσαι σκατά και δέ κάνεις τίποτε.

ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΝΑ ΑΝΑΠΑΡΑΓΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΙΑ ΣΟΥ: ΝΑ ΑΝΑΚΥΚΛΩΝΕΙΣ ΤΗΝ ΠΛΗΗΝ ΣΟΥ: ΧΕΣΕ ΤΟ ΨΕΥΤΟΒΟΛΕΜΑ: ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣΕ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΨΕΥΤΟΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ ΜΕΝΟ ΕΛΥΤΟ ΣΟΥ: ΜΑΘΕ ΝΑ ΞΕΧΩΡΙΖΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΛΑΨΗ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΑΤΑ: ΠΑΨΕ ΝΑ ΑΚΑΙΟΛΟΓΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΕΚΘΕΙΑΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ ΠΟΥ ΠΟΥΛΑΣ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΖΕΙΣ.

ΚΑΤΑΡΓΗΣΕ ΤΗΝ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΔΙΟΠΟΙΗΣΗ ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΟΥ: ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΞΟΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΥ, ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΜΑΣ ΘΑΝΑΤΟ, ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑΣ.

Κάποιος που δεν τη πολυβρίσκει
στά ΣΤΕΚΙΑ

Είμαι ή μόνη πού της άρέσουν τά δεκάχρονα παιδιά;

(Μετάφραση από τη
Λιμπερασιόν)

Πήγα να συναντήσω τόν Στέφανο στό σχολείο και κράτησα τη σάκκα του έπιστρέφοντας πίσω. Σπίτι μου φάγαμε λίγη σοκολάτα και μαρμελάδα με βούτυρο. Είχε να κάνει τά γραψιμάτά του, κυρίως άριθμητική, διαιρέσεις με δεκαδικούς άριθμούς. Πηγαίνει στην τετάρτη δημοτικού. "Αποφασίσαμε να τά κάνουμε λίγο άργότερα. Κάναμε μπάνιο παρέα και προσέξαμε καλά την πληγή που είχε άκόμη στό γόνατό του. Τριφτήκαμε με τό γάντι σ' όλα τά σημεία τού σώματος και στή συνέχεια πήγαμε και χωθήκαμε γεμάτοι νερά άκόμη κάτω από τίς κουβέρτες. Περιμέναμε λίγο να ζεσταθούμε στό κρεβάτι και μετά χαιδεύτηκαμε. Βρήκαμε ένα καινούριο παιγνίδι. Αυτός με ρώτησε άν ήξερα τό μικρό πραγματάκι που στεκόταν όρθιο κάτω από την κοιλίτα του: αλλά βέβαια έγώ δεν μπορούσα να μαντέψω τί ήταν αυτό σήμερα. Χθές ήταν κουραμπιδάκι, μού τό είπε άφου έγώ έψαχνα γιά ώρα. "Εγώ είμαι είκοσι έννέα χρονών και μού άρέσουν τά κουραμπιεδάκια όπως μ' άρέσουν και τά άνθη της μυγδαλιάς και τό ξέρει ό Στέφανος. "Ε, λοιπόν σήμερα τό πραγματάκι που είχε κάτω απ' τη κοιλία του ήταν άνθη της μυγδαλιάς. "Ασπρο σαν τό πραγματικό γι' αυτό και γώ τό έγλειψα και τό ρούφηξα.

Αργότερα κάναμε τά γραψιμάτά του άφου έπρεπε. Κατόπιν γύρισε σπιτι του πρίν έπιστρέψουν ριγόνεις του από την δουλειά.

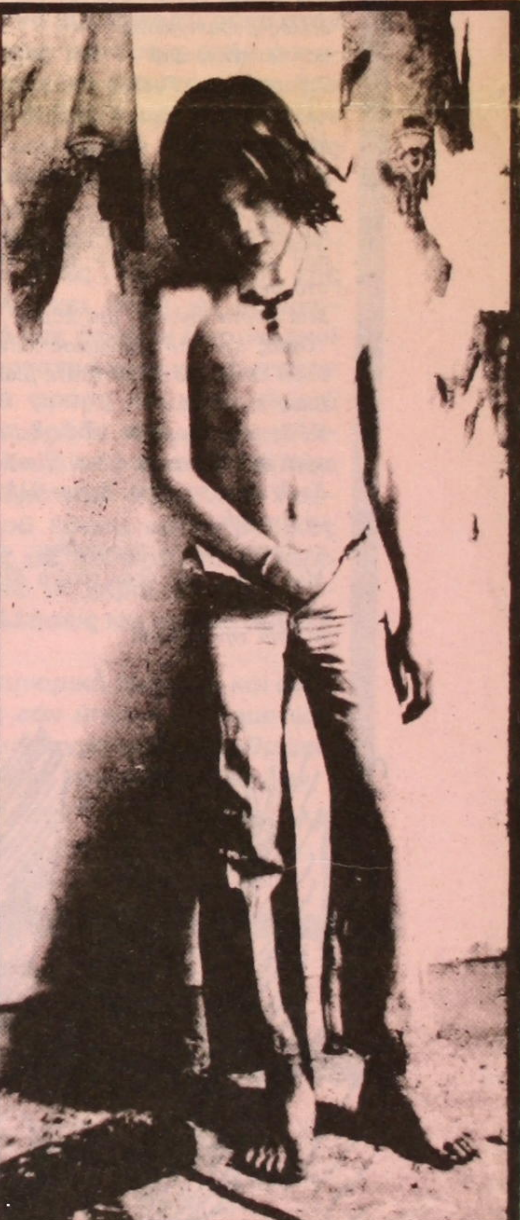
"Εγώ δεν γνωρίζω τούς γονείς του, άσχολούμει μόνο μ' αυτόν.

Αυτός έφυγε κι έγώ έγραψα στη Λιμπερασιόν αυτό τό γράμμα. Θα ήθελα να μάθω γιατί τά κορίτσια δεν μιλούν ποτέ γιά τίς σχέσεις τους με τά παιδιά. Μήπως είμαι ή μόνη που έχω έραστές δέκα χρονών;

Λέω «έραστής» επειδή φυσικά δεν ύπάρχει μεταξύ μας καμιά σχέση μητρική. Πρόκειται γιά μία πολύ συγκεκριμένη αισθησιακή σχέση. Αυτό που μ' άρέσει στον Στέφανο δεν είναι καμιά εικόνα άθωότητας που έτοι κι άλλώς με κάτι τέτοιο από καιρό αυτός δεν έχει καμιά σχέση. Μ' άρέσει τό στόμα του, τά γελάκια του, τά δάκτυλά του που πάνε έδω και κεί, τά μπουτάκια του και τό στραβομουτσούνισμά του. Μ' άρέσει ή άφάνταστη λαιμαργία που μού προκαλεί και που θήπρεπε κάθε φορά να της βρω ένα διαφορετικό όνομα.

Οι φίλοι μου «οι μεγάλοι» ξέρουν τίς σχέσεις μου και δεν βρίσκουν τίποτα να πουν. Τώρα άρχίζει και ύπάρχει μία παράδοση άνέχειας ιδιαίτερα άφ' ότου ζήσαμε τόν Μάη τού 68. Δεν με γιουχάρουν, δεν μ' άπομακρύνουν αλλά φυσικά δεν συμφωνούν μ' ό,τι λέω. "Εχουν έναν έκπληκτικό τρόπο να με άκούν διακριτικά και κατόπιν να προσπαθούν να έλαχιστοποιήσουν αυτήν την έρωτική ιστορία σαν να ήταν προσβλητική γιά την τάξη των ένηλικών ή σά να μίν ήταν παρά μία πιπεράτη ιστορία γιά έκτόνωση.

Νομίζω ότι αυτή ή στάση τούς καθισχυάζει. Γράφω αυτό έδω τό γράμμα γιά να ρωτήσω τό έξης

απλό: Είμαι τελικά ή μόνη; "Εκ των προτέρων άρνούμαι και άποδοκιμάζω όλες τίς εξηγήσεις που θα έδιναν οι ψυχοπάτοοι. Αυτοί που θέτουν έρωτήματα ή έκφράζουν την αγανάκτησή τους είναι εκείνοι που ποτέ τους δεν μυρίσανε βαθεία τό παιδικό δέρμα και γι' αυτό δεν έχουν δικαίωμα να μιλούν.

Είμαι μία τρομοκράτισα παιδεράστρια και άπευθύνόμαι μόνο στους τρομοκράτες παιδεραστές.

Ζοέλ

Η ημέρα της απελευθέρωσης

Τήν ημέρα εκείνη, κάπου στο μέλλον, όλοι οι άνδρες της γης βάλανε τα φουστάνια τους, μακιγιαρίστηκαν προσεκτικά και κατέβηκαν στους δρόμους. Τότε έγινε η μεγαλύτερη γιορτή από την δημιουργία του κόσμου. Οι άντρες κυτταγόντουσαν και βρίσκανε πώς ο καθένας ήταν έρωτευμένος μ' ένα σωρό άλλους έτσι όμορφοι μέσα στα κόκκινα χρώματα και τα αξύριστα γένεια τους. Οι κινήσεις τους λεπτές λέγανε αυτά που κρύβανε αιώνες τώρα. Οι πιο πολλοί δεν μιλούσαν αλλά τραγουδούσαν ή απαγγέλλαν αυτοσχέδια ποιήματα.

Στις στροφές των δρόμων συναντήσανε τις γυναίκες και είδανε κατάπληκτοι πόσο μοιάζανε. Τά σημάδια απ' τα λουριά πήγαιναν πιά να σβήσουν από τα μέλη τους.

Όλοι άπορούσαν γιατί άργησε νάρθει αυτή η στιγμή. Εμοιάζαν όλα τόσο απλά, όσο και η ανάσα τους. Τό αίμα που είχε χυθεί μέσα στους αιώνες ξαφνικά είχε ξεχασθεί. Απ' τη

γιορτή δεν έλειπαν τα παιδιά. Παίζανε ολόγυμνα στη θέση που ήταν πάντα προορισμένη γι' αυτά: Δίπλα στους τρελούς. Με τινεχάλες τους

άνοιγαν δρόμους μέσα στην κοσμοπλημύρα των μεγάλων. Δρόμους έρωτικούς, αισθαντικούς, παράλογους.

Κίμων

Αυτή η έφημερίδα...

ΤΟ ΚΡΑΞΙΜΟ

Τό πρώτο «Κράξιμο» έκυκλοφόρησε και έγινε ανάρπαστο αν και κυκλοφόρησε σε όρισμένα στέκια της Αθήνας και μερικά παιδιά με δική τους πρωτοβουλία τό κυκλοφόρησαν στη Θεσσαλονίκη και στην Κρήτη. Άκουσα απ' όλους καλά λόγια. Τό «Κράξιμο» είναι μία έφημερίδα έκφρασης. Δεν πουλάμε ό,τι ζητάει τό κοινό, αλλά ό καθένας όπως εύαισθητοποιείται κάθε στιγμή. Έμεις της Συντακτικής Επιτροπής θά θέλαμε τό «Κράξιμο» νά διαβάζεται απ' όλους όσους έχουν κοινές ανησυχίες μέ μās, απ' όσους θέλουν νά μάθουν και νά πούν γιά τήν όμοφυλοφιλία αλλά και γιά τίς φυλακές, τήν καθημερινή αποξένωση και καταπίεση στή δουλειά, στήν οικογένεια, στό σχολείο.

Τό δεύτερο «Κράξιμο» γιά νά βγει συνάντησε οικονομικές δυσχέρειες και τό τρίτο θά έχει περισσότερες γιατί δεν βγάζει κέρδος. Έξ άλλου οι περιπεράδες δεν τό παίρνουν κι αν τό πάρουν ζητάνε μεγάλο κέρδος. Φιλοδοξία μας είναι κάποτε νά τό διανέμουν τά πρακτορεία σέ όλη τήν Ελλάδα αλλά γιά νά γίνει αυτό χρειάζονται χρήματα και νά ανέβει ή κυκλοφορία του. Έλπίζω όσοι πιστεύουν στό «Κράξιμο» νά βοηθήσουν αυτό.

ΠΑΟΛΑ

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ

- Κι όχι πού είναι πόρνη
αλλά νά είναι θέμα
- ανόστης θά πεις -
προτίμησες.

Τόν είδα νά κάθεται εκεί
στή γωνία
δειλός βασανισμένος
και τόν πλησίασα
Τόν ρώτησα «Τί ώρα είναι;»
«Έννέα» μου είπε. Και τάραχτηκε.
Μέ είχε θυμηθεί; δεν ξέρω.

Κι εγώ από μία ανόστη προτίμηση
τόν άφησα

και διάλεξα κάποιον άλλο μέσα στό πλήθος
πού δεν έτρεμε και δεν ήξερε νά κοκκινίζει
στό σκοτάδι.

Μία πόρνη δηλαδή, μία πόρνη.

Όμως πολύ τό μετάνιωσα κείνο τό βράδι.

Γιατί εκείνο τό παιδί ήτανε βίαιο στόν έρωτά του.
Βίαιο και άγνό.

Κι άς μίν μπορούσε νά δεχτεί
αυτό πού ήτανε αυτό πού ήτανε οι άλλοι.

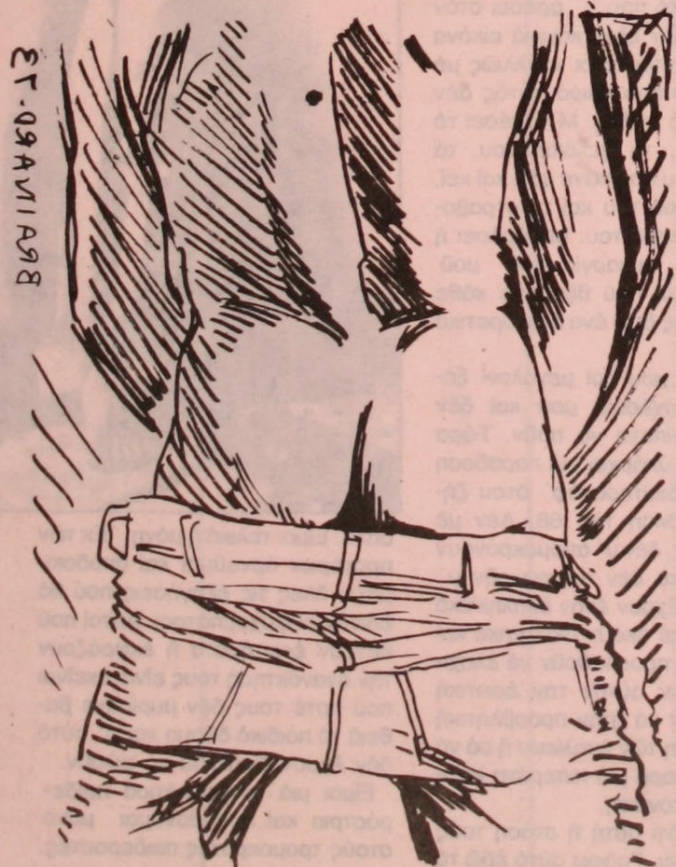
Κι όχι τίποτα άλλο, έχασα άλλο ένα βράδυ
μέ άνοησίες

κι άπεγνωσμένες προσπάθειες στιχοποιήσεως.

Μία πόρνη, δεν ήταν τίποτα άλλο
μία πόρνη.

Κι εγώ τήν εξέδιδα

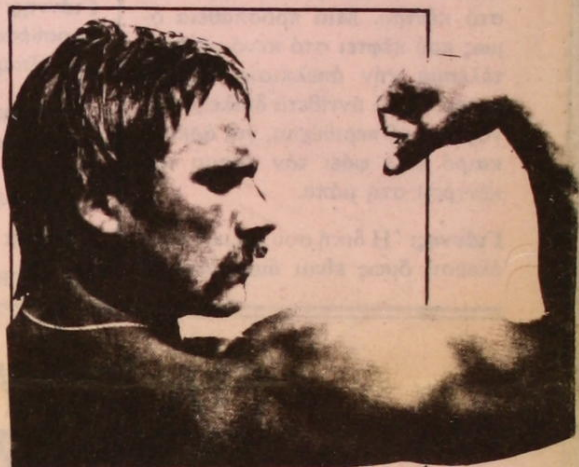
Κώστας Μωράς

Οι έρωτες της σιωπής

Αν μιλούσαν οι σιωπές
αν φουσουσαν
θά γκρέμιζαν όλα τά φράγματα
δεν υπάρχει νήμα τόσο μεγάλο
πού νά δώγει στό νόημα της ύπαρξης
άνθρωποι μέ τόν πυρήνα της ζωής τους
προσβλημένο από τήν ένοχη από τούς ρόλους
ζωντανό νεκροί κυκλοφορούν γύρω μας
σκοτεινές φιγούρες κινούνται στίς υπόγειες διαβάσεις της σιωπής.
Σας βλέπω, σας νοιώθω γύρω μου
στίς πλατείες, στούς καμπινέδες, στά πάρκα,
στούς υπνόμους αυτής της σύγχρονης τερατούπολης γιά ποντικούς
σας ζω κάθε μέρα
μέρα μέ τή μέρα...
Ζωντανοί νεκροί πού χαρίζουν θάνατο
μέ λίγο δξυγόνο τόσο άκριβοπληρωμένο.

ΧΑΡΗΣ

ΤΟ Α.Κ.Ο.Ε. ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΘΛΑΓΗ

Κύριε Πρόεδρε
Τό Α.Κ.Ο.Ε. σας συγχαίρει γιά τήν μεγάλη νίκη των δημοκρατικών δυνάμεων, των δυνάμεων της αλλαγής.
Πιστεύουμε, ότι και έμεις οι όμοφυλόφιλοι συμβάλαμε τουλάχιστον ψηφοδοτικά πρós τήν κατεύθυνση αυτή.
Περιμένοντας τήν αλλαγή - υπόθεση, πού άπαιτεί δουλειά και χρόνο - ό λαός μας βλέπει στό πρόσωπό σας και στό ΠΑ.ΣΟ.Κ. τή δυνατότητα του θετικού ιδεολογικού μεταβολισμού και της πρακτικής, πού θά επιτρέψει τήν έλευθερη διακίνηση των ιδεών.
Στά πλαίσια αυτών των δυνατοτήτων θά διεκδικήσουμε και έμεις τό δικαίωμα της ισότιμης διαβίωσης, πού σημαίνει:

- έλευθερία έκφρασης γνώμης
- ζωή χωρίς αντίομοφυλόφιλα νομοσχέδια γιά τή προστασία δήθεν της «δημόσιας υγείας»
- ποινικό κώδικα χωρίς τό Άρθ. 147, πού μās χαρακτηρίζει «παρά φύσιν άσελγείς»
- δικαίωμα ενημέρωσης της κοινής γνώμης πάνω στό θέμα μας (στό σχολείο και από τά μέσα μαζικής ενημέρωσης υπεύθυνα).

Γνωρίζουμε τόν όγκο των θεμάτων και τήν σύνθεση των προβλημάτων, πού έχετε νά αντιμετωπίσετε. Χρειάζεται μεγάλη πίστωση χρόνου και καταβολή δυνάμεων από όλους μας.

Γνωρίζουν όλοι, πόσο άκριβά πλήρωσαν οι όμοφυλόφιλοι όταν άνοιξαν τήν πόρτα τους στίς λέξεις ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ - ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ - ΙΣΟΤΗΤΑ.

Σας εύχόμαστε έπιτυχία στό δύσκολο έργο σας

Μέ θερμούς χαιρετισμούς
Α.Κ.Ο.Ε.

ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟΣ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟΥ. Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΡΑΥΓΑΖΕΙ: ΕΞΟΝΤΩΣΤΕ ΤΟΥΣ ΑΔΙΟΡΘΟΥΣ, ΟΛΟΥΣ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΝΟΜΗ ΤΑΞΗ ΜΑΣ... ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ... ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΟΥΝ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ... ΜΕΤΑΝΟΗΜΕΝΟΙ... ΛΑΜΠΡΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ.

Από μικρά παιδιά μās άναλαμβάνουν οι έργολάβοι τής ζωής μας γιά νά μās φτιάξουν τό σκελετό πάνω στον οποίο θά δομήσει ή έξουσία τίς άνάγκες τής.

Πρώτο κύτταρο σωφρονισμού ή οικογένεια. Ο μπαμπάς και ή μαμά, δομημένοι στίς άξίες τής ανθρώπινης κοινωνίας πού πρεσβεύουν, άρχίζουν τήν ιερή αποστολή τους γιά νά μās κάνουν καλούς και χρηστούς ανθρώπους. Χρήσιμους γιά τήν κοινωνία. Χρησιμοποιώντας τό φόβο τής τιμωρίας μās έσωτερικεύουν ένα δικαστήριο πού κρίνει και κατακρίνει τί πρέπει και τί δέν πρέπει νά κάνουμε, τί άπαγορεύεται και τί επιτρέπεται, ποίο είναι τό καλό και τό κακό.

Οί διαφωνούντες, οί άνυπάκουοι στίς έπιθυμίες τής κοινωνίας, πού πρωσοποποιούνται και έξωτερικεύονται μέσα στήν οικογένεια, γνωρίζουν πολύ καλά τά άποτελέσματα. Τό ξύλο, ή άπομόνωση, συναισθηματικοί και ύλικοι έκβιασμοί, ένα σύνολο από διάφορες έκφράσεις τιμωρίας, προσπαθούν νά προλάβουν μήν τυχόν και ξεφύγουμε άπ' τό σωστό δρόμο. Πρέπει νά γίνουμε αυτό πού απαιτούν χωρίς άντιρρήσεις.

Μέσα άπ' τήν οικογένεια ξεκινούν οί πρώτες προσπάθειες νά

συνηθίσουμε ή νά σωφρονιστούμε στήν ύπακοή και τήν πειθαρχία πού άπαιτεί τό σύνολο τών ταξικών θεσμών τής κοινωνίας μας. Η ήθική διαπαιδαγώγηση, οί διαχωρισμοί σέ άγόρι και κορίτσι, σέ μικρό και μεγάλο κι ένα σωρό άλλοι, άνοίγουν τό δρόμο γιά νά σταθεροποιηθεί ό φασισμός στή ζωή μας.

Ύστερα, τό σχολείο. Οργανωμένο κατ' είκόνα και όμοίωση μέ τήν αυταρχικότητα τής κοινωνικής ήθικής και οικονομικής ζωής τήν αυταρχικότητα τής κοινωνίας άναλαμβάνει μέσα άπ' τούς άντιπροσώπους τής, τούς δασκάλους, νά συνεχίσει τό καθήκον τής παραμόρφωσης τών έπιθυμιών μας σέ πλαστές έπιθυμίες πού συμφέρουν τήν τάξη πραγμάτων πού πρεσβεύουν.

Μέσα κεϊ κόβονται τά πρώτα μέτρα άπ' τόν κοινωνικό ρόλο πού θά επιλέξει ή έξουσία νά φορέσουμε, σύμφωνα μέ τίς άπαιτήσεις τής άγοράς.

Μās μαθαίνουν αυτά πού είναι χρήσιμα. Μās ολοκληρώνουν μέσα μας τίς άξίες τής κοινωνίας και μās βάζουν σύνορα στή σκέψη μας.

Ο σωφρονισμός γιά τούς άνυπάκουους άρχίζει νά παίρνει κοι-

νωνικές μορφές έπιβολής.

Οί βαθμοί, οί τιμωρίες και οί βραβεύσεις, ή ύπακοή και ή πειθαρχία έδραιώνουν καλύτερα και πιό δεσμευτικά τήν άπαιτηση τής κοινωνίας νά πράξουμε ό,τι προσάζει γιάτί άλλιώς οί δυνάμεις του σωφρονισμού - αυτές πού άναγκαστήκαμε νά έσωτερικεύσουμε και αυτές πού έχουν συμφέρον νά ύπάρχουν - θά τιμωρήσουν.

Στό σχολείο οί έπιθυμίες μας γίνονται άπαστα όνειρα και οί άνάγκες αλλάζουν τή θέση τής έπιθυμίας επιβάλλοντάς μας νά χορεύουμε σ' ένα χορό πού δέν μās άρέσει. Στό στρατό, τό εργοστάσιο, στό γραφείο, στό σπίτι, μεγαλωμένοι πιά, γινόμαστε γρανάζια παραγωγής κέρδους άπό τά άφεντικά και τό συνάφι τους μέ τή μόνιμη άπειλή του σωφρονισμού πάνω άπ' τά κεφάλια μας πού δομημένος μέ τόν πιό ύπουλο τρόπο γίνεται δείκτης και τιμωρός. Όλα είναι ρόδινα άν περπατάς στό δρόμο πού θέλουνε νά περπατήσεις.

Μέσα στό γενικευμένο σύνολο σωφρονισμού πού προσπαθούν μέ όλα τά μέσα και τούς τρόπους νά επιβάλλουν ενάντια στους έξεγερμένους, ή ιδιαιτερότητα του σωφρονισμού τών φυλακών άποκτάει ιδιαίτερη βαρύτητα.

Αυτό συμβαίνει γιάτί ή άντιφάκτική φύση τής έξουσιαστικής δομής τής κοινωνίας μας έχει άνάγκη νά ξεδιδικεύσει και νά διαχωρίσει άπ' τήν ύπόλοιπη κοινωνία ένα χώρο πού τόν χρησιμοποιεί άφενός σάν παράδειγμα τιμωρίας άφετέρου σάν τό άλλοθι τής.

Ο σωφρονισμός στίς φυλακές, άπογυμνωμένος από ψευδαισθήσεις, παρουσιάζεται άπροκάλυπτα ώμός. Δείχνοντας καθαρά τό πρόσωπο τής κοινωνίας, μέρος τής όποίας άποτελεί. Όποιος ξεφύγει άπό τά νομικά όρια τής άθλιότητάς του, δηλαδή, άντισταθεί στήν αυταρχικότητα τής κοινωνικής ήθικής και οικονομικής ζωής «του», και συλληφθεί, δραστηριοποιείται όλόκληρο κομμάτι του μηχανισμού και τόν βάζουν φυλακή.

Η άπομόνωση του φυλακισμένου άπ' τό φυσικό και κοινωνικό περιβάλλον του, οί άπαγορεύσεις έπαφής μέ τόν έξω κόσμο, οί λογοκρισίες, τά τείχη σιωπής πού επιβάλλουν στους φυλακισμένους, οί άθλιες συνθήκες πού ζει, τά ύπουλα κόλπα τής ύπηρεσίας διευθυντών και δεσμοφυλάκων, οί σχέσεις τών κρατουμένων, οί σεξουαλικές στερήσεις, οί μεταγωγές, ή δημιουργία πειθαρχικών φυλακών, όλα αυτά είναι συστατικά στοιχεία τής κοινωνίας μας πού συντελούν στό νά πείσουν τό φυλακισμένο νά μετανοήσει. Νά πεισθεί ότι έκανε κάτι κακό και πρέπει νά τιμωρηθεί. Νά δομηθεί ή εξέγερσή του μέ ύπακοή και πειθαρχία. Νά νιώσει ότι δέν έχει δικαίωμα νά έχει έπιθυμίες έξω από τίς έπιθυμίες τής έξουσίας. Νά ολοκληρωθεί ή ίσοπέδωσή του και νά ξαναγυρίσει στήν κοινωνία **μετανοημένος**. Τά ψέματα έχουν χάσει τήν έξουσία τους. Τό βάρβαρο σωφρονιστικό σύστημα πού επιβάλλεται στους φυλακισμένους, καλυμμένο μέ διάφορες μορφές ψευδαισθήσεων, είναι τό ίδιο σωφρονιστικό σύστημα πού μās επιβάλλουν σ' όλη τήν καθημερινή ζωή μας.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Κύριε ύπουργές τής Δημόσιας Τάξης

Καταγγέλω τά Αστυνομικά Τμήματα 1) τής Ομόνοιας, 2) τό Στ' Αστυν. Τμήμα Αθηνών, 3) Καί τό τμήμα του Καλαμακίου.

Γιάτί: συλλαμβάνουν μεμονομένα όμοφυλόφιλους και μέ πρόσχημα τήν έξακρίβωση στοιχείων τούς πηγαίνουν στό Τμήμα όπου τούς ξυλοδέρνουν άγρια. Γίνεται ένας φοβερός ψυχολογικός πόλεμος χωρίς οί όμοφυλόφιλοι νά ξέρουν πώς νά άντισταθούν. Ήδη έχουν δημοσιευθεί δύο καταγγελίες σέ έφημερίδες γιά τά τμήματα αυτά άπό μένα και έναν άλλο όμοφυλόφιλο γιά ξυλοδαρμό. Εγώ προσωπικά έχω ύποβάλει μήνυση γιά τό Δ' Αστυνομικό Τμήμα. Παρόλο πού τούς έκανα μήνυση και ενώ μέ ξέρουν οί άστυνομικοί του Δ' άστυνομ. τμήματος, μέ πηγαίνουν στό τμήμα μέ πρόσχημα τήν έξακρίβωση στοιχείων και άφού μέ ξυλοφορτώνουν μέ αφήνουν μετά άπό πέντε έξη ώρες.

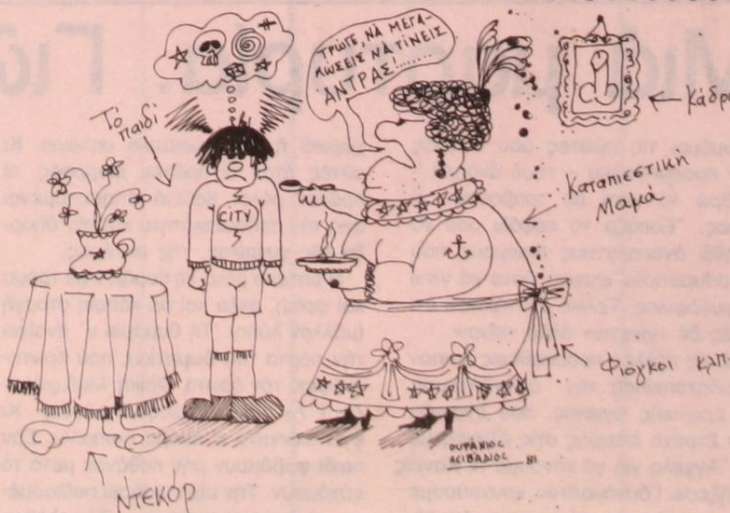
Μετά άπό διαμαρτυρία μου τήν άλλη μέρα στον Διοικητή του τμήματος, μπροστά του ό ύποδιοικητής μου άπήντησε: «Δέν σέ χτυπάνε αλλά μόνη σου χτυπιέσαι και όσο περνάς άπό τήν Ομόνοια θά σέ μαζεύουμε και θά σέ πηγαίνουμε στον Εισαγγελέα μέ τόν καινούργιο νόμο».

Κύριε ύπουργέ πές μου τί νά κάνω; Νά μένω στό σπίτι μου και νά μήν μπορώ νά κυκλοφορώ ούτε στήν Ομόνοια, ή νά κάνω συνεχώς μηνύσεις στήν άστυνομία; Τή στιγμή πού μέ άπειλεί τό άστυνομικό τμήμα μέ τό νόμο πού ψήφισε ή Δεξιά «περί άφροδισίων νοσημάτων», τή στιγμή πού μου είπε ό Υποδιοικητής ότι «δέν θά μπορέσεις νά άποδείξεις ότι δέν προκαλείς τό κοινό αίσθημα τήν ώρα πού συλλαμβάνεσαι». Σας πληροφορώ ότι δέν προκαλώ τό κοινό μέ «άσεμνες στάσεις και κινήσεις» όπως λέει ό νόμος τής Δεξιάς και πού σκοπό δέν έχει παρά νά ποινικοποιήσει τήν σεξουαλικότητά μας άφού οί άστυνομικοί του Δ' τμήματος είναι προκατειλημμένοι εναντίον τών όμοφυλόφιλων. Νά μιά φράση πού μου είπε ό άξιωματικός ύπηρεσίας ένα βράδυ πού μέ συνέλαβαν και μέ ξυλοκόπησαν: «Καλά σάς έκανε ό Χίτλερ και σάς έκανε σαπούνια. Σκότωμα θέλετε οί πούστηδες». Και μετά άφού μου έδωσε αυτός μερικές σφαλίρες ενώ ένας άλλος μέ πάταγε στό πάτωμα πήγε επιδεικτικά και έπλυνε τά χέρια του μέ οινόπνευμα και είπε «μήν μέ κολλήσεις και καμιά σύφιλη τώρα».

Καταγγέλω αυτά τά άστυνομικά τμήματα και ειδικά τό Δ' και ζητώ άπό σάς σάν ύπουργός Δημόσιας Τάξης νά προασπίσετε τά Συνταγματικά και ανθρώπινα δικαιώματα έμένα και όλων τών όμοφυλόφιλων.

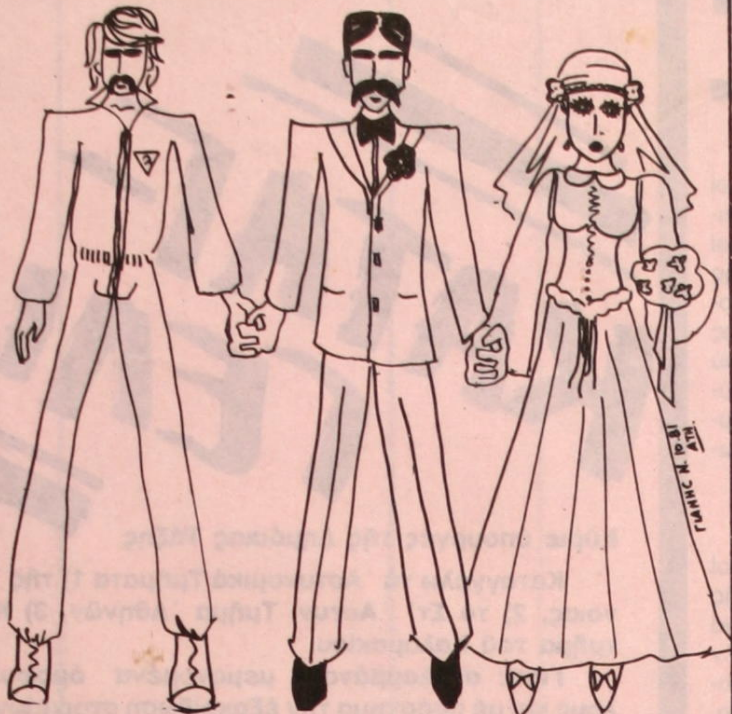
ΠΑΟΛΑ

ΣΕ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ ΝΑ ΚΛΑΙΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟ, ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΣΟΥ ΕΜΠΟΔΙΖΟΥΝ ΝΑ ΔΕΙΣ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ

ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ

Θέλω νά πάρω φόρα και νά χτυπήσω, νά πάρω φόρα και νά αναμετρηθώ, νά αναμετρηθώ μέ μένα τόν ίδιο μπροστά στη βιτρίνα πού έχτισα, πού έπρεπε νά χτίσω και νά κομματιαστώ μαζί της σέ μικρά μικρά κομμάτια, έτσι πού νά μή μπορώ νά συναρμολογήσω τίποτα μετά, ούτε τή βιτρίνα ούτε μένα.

Από χρόνια μέσα στό μυαλό μου ή έπιθυμία, απόδειξη άνδρισμού, ή γάμος, ή γυναίκα, τό παιδί πού θάρθει, πρέπει νά αποδείξεις ότι είσαι άνδρας, μόνη απόδειξη ή γάμος, ή γάμος γιά νά είσαι εντάξει, ένας γάμος τά σθηνει όλα: άμφισβητήσεις, ύπόνοιες, ύποψιες, όλα σθηνουν, όλα εντάξει και σύ νά περιφέρεις έπιδειχτικά τόν άνδρισμό σου μέ τή μορφή μιάς βέρας, βέρα ίσον άνδρισμός και όλοι εύχαριστημένοι, γονείς, φίλοι, γνωστοί και πάνω από όλους τό κόμμα. Πρέπει νά είσαι εντάξει μαζί του δέν πρέπει νά τό απογοητεύσεις και άρχίζεις τό κρυφτούλι, μέ όλα αυτά και μέ τόν έαυτό σου είσαι στην κομματική συνέλευση και όλο κυτās τό ρολόι πότε θά περάσει ή ώρα νά φύγεις νά τρέξεις στόν γκόμενο πού σέ περιμένει, στό πάρκο, νά τρέξεις γιά τό μπάρ, νά θρεθείς στό χώρο σου και μετά νά γυρίσεις σπίτι σου, και αυτό συνέχεια κάθε βράδυ: κόμμα - πάρκο - σπίτι οίκογένεια: και δέν είσαι ή μόνος. Χιλιάδες σάν και σένα όπου και νά κυτάξεις, γυναικούλα - παιδάκια και τό βράδυ ψωνιστήρι και τσιμπούκια στό πάρκο, στόν Αρίωνα, στό μπάρ και είσαι όλοι εύτυχημένοι, όλοι ήσυχoi: τό λύσαμε τό πρόβλημα, δέν θέλουμε τίποτα άλλο, είμαστε εντάξει μέ όλους και μέ όλα και μιά γυρνάμε σπίτι μας και παίζουμε στό γόνατο τό μικρό μας γιό, σκατά, και θέλουμε νά τά προλάβουμε όλα. Μιά ζωή τρέχουμε και κρυθόμαστε: κρυθόμαστε όχι μόνο από τούς άλλους αλλά και από έμας. Φοβόμαστε τήν αναμέτρηση, τήν αλήθεια, τό φως, γι' αυτό κυκλοφορούμε νύχτα γιά νά μή βλέπουμε έμας τούς ίδιους και όταν τυχαίνει νά μās πιάσει ή άστυνομία σέ «ύποπτους» χώρους πετάμε τόν άνδρισμό μας, δείγμα άξιοπρέπειας «μά τί λέτε παντρεμένος άνθρωπος» και σέ πιστεύουν. Και σύ εξακολουθείς νά δέχεσαι στους συμβιβασμούς και στις ύστερίες σου, όμορφα, άπλά, σακατεμένα, μέ τό ένα χέρι άγκαλιά τή γυναικούλα σου και μέ τό άλλο τό πόδι του γκόμενου κάτω από τό τραπέζι τής ταβέρνας και όλο λές τέρμα, μέχρι έδω, θά ξεκαθαρίσω, και επαναστατείς, αλλά γιά λίγο, μόνο όταν θρεις κάποιον γκόμενο πού θά σέ γεμίσει και όλο φεύγεις μαζί του γιά μακριά αλλά μόνο στό δνειρό σου γιατί κατά βάθος τρέμεις μήν άποκαλυφθείς γιατί ή βιτρίνα είναι καλά στημένη γιατί ή γυναικούλα σου και τό παιδάκι σου σου δίνουν ασφάλεια, έπιβεβαίωση, τόν πολυπόθητο άνδρισμό, τό θόλεμα, και τά πουλάς όλα και τόν γκόμενο και σένα, και κάνεις λίγο επανάσταση γιά τόν έαυτό σου μόνο, ότι δήθεν θέλουμε αλλά δέν μπορούμε, και όλο τό αναβάλλεις και όλο έφησυχάζεις, μόνο κάπου κάπου σέ πιάνει τό παράπονο: και ξέρεις πότε; όταν σκέφτεσαι δυό λόγια πού γράφτηκαν γιά σένα σ' ένα πακέτο από τσιγάρο σέ κάποιο μάρ:

«Αν σέ ρωτήσει κάποτε ή έαυτός σου τί έγινε ή σχέση μας, πέστου τήν αλήθεια: πώς τήν πούλησες γιά πέντε δράμια ασφάλεια ταξική».

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΝΤΑΙΗΛ

Ομοφυλόφιλοι και χρήμα

Δέν θά πώ γιά τόν κουρασμένο ομοφυλόφιλο μέ τούς άνακομένους όργασμούς στό πάρκο, ούτε γιά τά ξενύχτια του στό προκελιά των άστυνομικών τμημάτων. Θά μιλήσω αυτή τή φορά γιά τόν ιδιοκτήτη του μαγαζιού, τόν άνωτερο υπάλληλο, τό γιατρό, τό δικηγόρο, τέλος πάντων γι' αυτούς τούς σοβαρούς κυρίους μέ τόν καθωσπρεπισμό και τό αυτοκίνητο, πού και αυτοί είναι ύπόδικοι μιάς άλλης μιζέριας ή όποια σέρνει τά αίτια της από τήν ίδια ιδεολογία πού έξουσιάζει τό σύστημα.

Οι έμπορευματικές σχέσεις προσδιορίζουν καθοριστικά τήν γνωριμία, τήν «έπαφή» και τόν «έρωτα». Στο παζάρι, στό ψωνιστήρι του τεκνού ή ομοφυλόφιλος ύπόκειται στους νόμους τής αγοράς, έχοντας άξία χρήσης και άξία άνταλλακτική. Η άξία χρήσης του καθένα έξαρτάται άμεσα από τήν άνταλλακτική του άξία στό τρέχον σύστημα τής αγοράς, κι αυτή μέ τή σειρά της είναι τόσο μεγαλύτερη γιά τόν καθένα, όσο μεγαλύτερο είναι τό ποσοστό τής έξουσίας και τής ισχύος πού κατέχει κανείς.

Πιο συγκεκριμένα, ένας μεσήλικας «άσχημος» ομοφυλόφιλος ζει καθημερινά τήν άπόρριψή του στην αγορά. Ο λόγος είναι πού έχει πέσει ή τιμή του στους αγοραστικούς κατάλογους όπου κυριαρχούν τά νεαρά σφριγηλά κορμιά, τά εκάστοτε πρότυπα ανατομικής όμορφιάς και ή έντονη άρρενωπή συμπεριφορά. Ο ομοφυλόφιλος έτσι, παλεύοντας γιά τήν ανατίμησή του, έπιστρατεύει άλλα είδη έξουσίας, κυρίως τό χρήμα και τήν κοινωνική αναγνώριση γιά νά έπιτύχει μέ τόν δικό του τρόπο τήν έρωτική του σχέση, ή τόν ψευδοόργασμό του.

Περιφέροντας τή μιζέρια του μεταμεσονύχτια στις πλατείες, στό πάρκο ή στό μπάρ προσπαθεί νά κάνει δικά του τά ποθητά μέλη των τεκνών μέ άνταλλαγή εκείνο πού περισσεύει σ' αυτόν, 300, 500 ή και 1000 δραχμές.

Έσωτερικεύοντας τήν άπόρριψη του στην αγορά ή ομοφυλόφιλος δημιουργεί σταδιακά μιά συμπεριφορά μοχηρή πού μέ τόν χρόνο πλάθεται μ' ένα σωρό άλλα στοιχεία. Η άσχημία πού του πε-

τά κατάμουτρα ή κοινωνία γίνεται άποδεκτή από τόν ίδιο τόν ομοφυλόφιλο και μεταστοιχείώνεται σέ έσωτερικό μίσος γιά τόν έαυτό του.

Ο γερασμένος πιά ομοφυλόφιλος άργοπεθαίνει άνάμεσα στις λίγες έναλλακτικές λύσεις πού του προσφέρει τό σύστημα. Πρόκειται πάντα γιά λύσεις θανάτου, γιά άδιέξοδα μάλλον θανάτου ή

πως είναι και ή παροδική ψεύτικη πληρωμένη ήδονή. Θάνατος του ομοφυλόφιλου, θρίαμβος τής άστικής ήθικής, θρίαμβος τής έξουσίας πού μās σπρώχνει χορευτικά στό κοκτερό ξυράφι τής καθημερινής άυτοκτονίας ενώ ή ίδια συνεχίζει νά άναπαράγεται και νά επεκτείνει τήν κυριαρχία της.

ΝΙΚΟΣ Π.

Μιά μαρτυρία. Γιώργος...

Θυμάμαι τις πρώτες μου στιγμές όταν προσπαθούσα - τόσο άνόητα - νά βρώ τό γιατί μέ τραβούσαν οι άντρες. Έσπαζα τό κεφάλι μου νά θυμηθώ άνυπαρχτους βιασμούς πού μέ τραυμάτισαν ψυχικά ώστε νά γίνω ομοφυλόφιλος. Τελικά ανακάλυψα ότι κανείς δέ «γίνεται» αλλά «είναι».

Μέ τις πολλές προσπάθειες λοιπόν συνειδητοποίησα τήν άπογοήτευση τής έρωτικής άγνοιας, πού ένοιωθα όταν έτρεχα άπειρος στις έξοχές μέ τόν Άγγελο γιά νά κάνουμε τί; Κανείς δέν ήξερε. Γδυνόμασταν, κουνούσαμε τούς γοφούς και φιλιόμασταν άπαλά, όπως οι κυρίες στους δρόμους του

χωριού ή στό χωριάτικο σαλόνι. Κι αυτές ήταν οι πρώτες έπιρροές, οι πρώτοι ρόλοι βαθειά έπηρεασμένοι από τήν προσωπικότητα και τήν ύπαρξη τής γυναίκας, τής μητέρας.

Η μητέρα μου. Τή θυμάμαι μέ τρόμο και φρίκη, αλλά και μέ κάποια στοργή (μάλλον λύπη). Τή θυμάμαι ν' άνοίγει τήν πόρτα του δωματίου, πού πρωτογνώρισα τόν έρωτα. Φρίκη. Μου φώναζε: «Αν είσαι τέτοιος νά φύγεις». Κι εγώ σιώπαينا κι άκόμα σιωπαίνω. Σάν παιδί φοβόμουν μήν πεθάνει: μετά τό εύχόμουν. Τήν είχα μισήσει παθιασμένα, μά όμως τή φοβόμουν. Τά τηλεφώνω κομμένα γιά όλους. Οι έξοδοι

λίγες. Άνακρίσεις γιατί, πού, μέ ποιόν. Μέ είχε πάει και στό γιατρό. Βέβαια: Τότε δέν ήξερα γιατί. Μετά τό κατάλαβα. Κι ήταν τόσο άσχημο σάν διαπίστωση. Μέ είχε βρεί ύγη. Καθότι ήμουν. Η μαμά μου επαναπαύτηκε γιά δυό χρόνια στη διάγνωση, ώπου μέ βρήκε στό πλυσταριό μέ τό Γιώργο. Όπότε έγινε τό σώσε. Μετά βρήκε τό ήμερολόγιό μου. Μετά μ' έπιασε μέ τόν Κώστα. Μετά... Έ! δέν είναι άρκετά.

Παρόλα αυτά υποτίθεται ότι τάχω μέ μιά γκόμενα όνόματι Ιωάννα. Κι αυτός είναι ή καλλίτερος τρόπος νά ξεφεύγει κανείς από τήν γκρίνια. Λοιπόν σάν

κλινική περίπτωση έτρεμα τή μαμά μου. Ξέρω όμως gays πού άγαπούν τή μαμά τους όσο τίποτα στόν κόσμο, άσχετα άν ξέρει γιά τήν «ιδιουρμία» τους ή όχι.

Η μητέρα είναι ή σύνδεσμος του gay μέ τά διάφορα κουτσομπολιά τής γειτονιάς. Έκείνη φροντίζει νά διαδώσει τά διάφορα «άλλοθι» γιά γκόμενες κτλ. Αν προσέξει κανείς δέ θά έχει κανένα πρόβλημα, άν όμως δώσει τήν παραμικρή άφορμή πρέπει νά είναι σίγουρος ότι δέ θά τή βγάλει καθαρή (έτσι τήν πάτησα). Η μητέρα ξέρει πραγματικά τί είναι και τί κάνει τό παιδί της μόνο άρνείται νά τό παραδεχτεί γιάτί άπλούστατα είναι βαφτισμένη στό έλληνοχριστιανικά ιδανικά τής πατρι-

δας, θρησκείας και τής οίκογένειας. Η μητέρα έχει έγωισμό, σέ πολύ σπάνιες περιπτώσεις (πραγματικής άγάπης) παραδίδεται τό γιό της σάν ομοφυλόφιλο.

Ο ομοφυλόφιλος κι ή οίκογένεια βρίσκονται σέ μιά άπόσταση πού μπορεί νά θεωρηθεί άκρως φυσιολογική και μάλιστα άναπόφευκτη. Η οίκογένεια καθώς και τ' άλλα μέσα δικαιώσις τής καταπίεσης είναι άφραυτού ξεκομμένα και αντίθετα μέ τόν ομοφυλόφιλο, καθότι άποτελεί ένα έξαιρετικά ριζοσαστικό στοιχείο άκόμη κι άν δέν είναι άρκετά συνειδητοποιημένος.

Γιώργος Η.

Σε μία κοινωνία που γεννάει καθημερινά εγκλήματα, άλλο ένα εγκλημα με θύμα τη Μισινέζα, η Νίκη Κατσιπόδη. Την γνώριζα από την ηλικία που δεν ήμουν τραβεστί, τότες που υπήρχε η καφετέρια Μετρό στην 'Ομόνοια'. Εκεί την πρωτοείδα, όταν δειλά δειλά πρωτόμπαينا στον χώρο των ομοφυλόφιλων και των τραβεστί. 'Αργότερα σαν πόρνη πλέον περάσαμε μαζί αρκετές νύχτες στα φρικτά μπουντρούμια της Γεν. 'Ασφάλειας όταν μάς «περισύλλεγαν» στο Τμήμα 'Ηθών με την κλούβα τους, από την πασίγνωστη λεωφόρο Συγγρού. Με τις οικονομίες της από την πορνεία ήταν η πιο βολεμένη οικονομικά από τις πόρνες και τραβεστί. 'Αργότερα παντρεύτηκε με τον Νικόλοπουλο αφού πρώτα είχε κάνει «αλλαγή φύλου» προσπαθώντας να σκοτώσει τον «άντρα» μέσα της και να μεταμορφωθεί έστω και εξωτερικά σε γυναίκα νομίζοντας πως και πολλές εγγεγραμμένες, ότι έτσι θα γίνουν κοινωνικά παραδεχτές, αφού πλέον δεν θα είναι «πούστης» αλλά γυναίκα.

Αυτό είναι ένα τραγικό σφάλμα που κάνουν πολλές τραβεστί πέφτοντας έτσι στην παγίδα των ρόλων, φτάνοντας στο σημείο να μισούν τον εαυτό τους για αυτό που πραγματικά δηλαδή είναι. 'Ετσι για να ισορροπήσουνε προσπαθούν να πείσουν οι ίδιες για να πείσουν και τους άλλους ότι είναι γυναίκες.

'Αφού πέρασε αρκετές «ευτυχισμένες» στιγμές μαζί του, δεν ξέρω γιατί χωρίσανε, εξακολουθούσε να δουλεύει στη λεωφόρο Συγγρού με τό αυτοκίνητό της. Μερικές φορές δούλευε και σαν ρεπατζού στα διάφορα σπίτια του Μεταξουργείου. Σε ένα από αυτά την περίμενε ο θάνατος, στο πρόσωπο ενός πελάτη. Με μερικές μαχαιριές στο στομάχι ξεψύχησε εκεί στο σαλόνι με την φρίκη και τη μοναξιά στα ανοιχτά ακόμα μάτια της. 'Εμοιαζε να κοιτά όλους έσας τους «κοινωνικούς» και «άξιοπρεπείς», έσας που δημιουργήσατε άλλα δυό θύματα, τον δολοφόνο και τη νεκρή, για να δικαιολογήσετε τα δικά σας εγκλήματα, έσας που κρατάτε στέρεα την εξουσία σας πάνω στους ανθρώπους, που τη βασίζετε στην οικονομική και σεξουαλική κατα-

πίεση για τα συμφέροντά σας.

'Η κηδεία που έγινε ούτε ο Ζάν Ζενέ δεν θα μπορούσε να τη φανταστεί και να την περιγράψει σε ένα χαρτί. Μόνο όσοι ήταν απλοί θεατές και συνειδητοποιούσαν τι συνέβαινε θα καταλάβαιναν. 'Από τό πρωί της άλλης μέρας καμιά είκοσαριά τραβεστί και εγγεγραμμένες είχαν μαζευτεί στο νεκροτομείο. Μερικές ντυμένες στα μαύρα προσπαθούσαν να αισθανθούν έστω και σε μία κηδεία σαν όλους τους άλλους, να δείξουν ότι και αυτές πενθούν σαν και αυτούς από τους οποίους είναι τάχα διαφορετικά. 'Ηταν εξαγριωμένες με τα αδέλφια της νεκρής που θέλανε να την πάρουν και να την θάψουν κρυφά για να αποφύγουν τό «ρεζιλίκι». Οι τραβεστί όμως δεν τό κουνούσαν από εκεί. «Με μάς ξησε, εμείς θα την θάψουμε όπως εμείς θέλουμε.» 'Ετσι θά ήθελε και αυτή. 'Εσείς τη διώξατε. Δρόμο από δω λοιπόν», φώναζαν. Με αυτό τον τρόπο ήταν σά να εκδικόντουσαν και τους δικούς τους γονείς γιατί δεν τις δέχτηκαν ποτέ όπως είναι και τις ξέγραψαν. Ξέσπασαν λοιπόν στά αδέρφια της με βρισιές και κατάρες που ήρθαν μόνο και μόνο από καθηκον και όχι από αγάπη. Σε μία στιγμή μόνο η αδελφή της ξέσπασε όταν την είδε στον πάγκο του Νεκροτο-

ΜΙΑ «ΠΕΡΙΘΩΡΙΑΚΗ» ΚΗΔΕΙΑ

μείου και άρχισε να κλαίει περισσότερο γιατί ήτανε σωστό να κλάψει και όχι από αγάπη. 'Ηρθε τό φέρετρο, την έντυσαν σαν κούκλα. Της έβαψαν τά μάτια και τά χείλη, και της έβαλαν και τά καλλυντικά της στο φέρετρο. Τά καλλυντικά για την τραβεστί είναι ολόκληρο τό όπλοστάσιό της γιατί έτσι μπορεί να επιβιώσει πουλώντας τό κορμί της, μεταμορφωμένη σε γυναίκα, και με αυτά μπορεί να απολαύσει τον έρωτα, έστω και μέσα από τους ρόλους πίο εύκολα πιθανόν από τους άλλους ομοφυλόφιλους, (σε άλλο τεύχος θά εξηγήσω τό γιατί ορισμένοι άντρες ντύνονται γυναίκες και τί τους ώθει σ' αυτό). Στο Νεκροταφείο του Βύρωνα που την

μετέφεραν καμιά τριανταριά τραβεστί ήταν γύρω από τό φέρετρο, μοιρολογούσαν και έκλαιγαν και μέσα από τις φωνές και τά κλάματ διαπίστωνες ότι εκλεγαν για τόν εαυτό τους. 'Ολες οι ένοχές, η φρίκη, η μοναξιά, η απόγνωση και η αθλιότητα αυτής της ζωής έβγαине εκείνη τη στιγμή μεταμορφωμένη σε δάκρυα στά βαμένα τους μάτια.

Στό νεκροταφείο, την ώρα της κηδείας είχαν μαζευτεί όλες οι τραβεστί της 'Αθήνας και αρκετοί ομοφυλόφιλοι. 'Αλλά και πάρα πολύς κόσμος κυτούσε σαν θεατής αυτήν την αλλιώτικη περιθωριακή κηδεία.

Δύο κλούβες με τά ΜΑΤ κατέφθασαν στο Νεκροταφείο, και

κύκλωσαν την εκκλησία καμιά εβδομηνταριά κρανοφόροι αστυνομικοί, γιατί ο ιατροδικαστής Γιαμαρέλος είχε πει ότι εγώ νεκροτόμησα άντρα, όχι γυναίκα, ενώ οι τραβεστί άπειλούσαν να τά κάνουν γυαλιά καρφιά έτσι και δεν τη θάψουν με γυναικείο όνομα. 'Εξάλλου και η ταυτότητά της έλεγε ότι είναι γυναίκα. «Θά τη θάψουμε έτσι όπως ήθελε να είναι» φώναζαν οι τραβεστί. Οι παπάδες αρκετά σοκαρισμένοι έψαλλαν τη νεκρή με τό όνομα που πήρε νόμιμα από τό κράτος, δηλαδή Νίκη, και ήρέμησαν τά πράγματα. Ταυτόχρονα έλεγαν πολύ γρήγορα τά λόγια της λειτουργίας γιατί δεν ήξεραν πως να φερθούν σε αυτή την αλλιώτικη κη-

δεία που τους παρουσιάστηκε.

Πάρα πολλά στέφανα τά κρατούσαν τραβεστί, άφιερωμένα άπ' όλες. 'Η νεκρή πνιγμένη στα λουλούδια μέσα στο φέρετρο που τό κρατούσαν ομοφυλόφιλοι και ακολουθούσε πίσω όλος αυτός ο περιθωριακός κόσμος: πόρνες, τραβεστί, ομοφυλόφιλοι, μέχρι που την οδήγησαν στον τάφο και την έθαψαν. Φεύγοντας οι τραβεστί μονολογούσαν: «ήσυχασε επιτέλους».

Την άλλη μέρα μερικές έφημερίδες παρουσίαζαν ακόμα και τό θάνατό μας έντελώς σκανδαλοθηρικά. Πρέπει να ντρέπονται και λιγάκι.

ΠΑΟΛΑ

Η ΑΛΛΑΓΗ, ΟΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΕΡΑΠΙΣΜΕΝΟΙ

άν τον δείχναν με ρόλους» και προσπαθείτε να σκοτώσετε για τό χατήρι της εξουσίας, θυσιασμένες για τό δικαίωμα στην απόλαυση.

Οι άντρες θά εξακολουθούν να καταπιέζουν τις γυναίκες με την προστασία τους, να τις έχουν αλυσοδεμένες στον «ισχυρό» φαλλό τους, και να πιστεύουν σ' αυτόν, παγιδευμένοι και οι ίδιοι στο σιχαμένο παιχνίδι της φαλλοκρατίας που σκοπό δεν έχει παρά να καταπιέζει και αυτούς και να τους μεταβάλει σε πόνια της εξουσίας για κέρδος της.

Παρόλες τις ανανεώσεις οι φυλακές θά εξακολουθούν να υπάρχουν και να βασανίζονται εκεί όλοι εκείνοι που ενώ χρόνια προσπαθεί να τους φτιάξει η εξουσία όπως θέλει αυτοί «ξεστρατίζουν» και πεθαίνουν τιμωρημένοι στα πειθαρχεία της Κέρκυρας και στα ψυχιατρεία των φυλακών.

Περισσότεροι θά βυθίζονται καθημερινά στον θάνατο των σκληρών ναρκωτικών ή στα χαπάκια, και είναι τά άτομα που δεν έχουν άλλες επιλογές, άλλο κουράγιο να εναντιωθούν στις υπάρχουσες σακατεμένες ανθρώπινες σχέσεις και αυτοκτονούν με ήθικους ατύργους έσας τους «κοινωνικούς» και «έντιμους» πολίτες που όμως υποτάσσεσθε και σείς στους νόμους της εξαθλίωσης και άλλοτρίωσης. Σας έχουν καταφέρει να πιστεύετε ότι τό πρωινό ξύπνημα, τό τρέξιμο στην δουλειά, στην αγορά, τό κυνήγι της γκόμενας, τό νοικοκυριό, η κοινωνική θέση είναι η πραγματική ζωή. Κι όμως χρειάζεται πολύ μέχρι να καταλάβετε τό ψέμμα και την ύποκρισία, όλη η ζωή σας από τό πρωί μέχρι τη νύχτα στο κρεβάτι είναι τόσο αποξενωμένη που δεν μπορείτε να

αναγνωρίσετε ούτε την μάπα σας στον καθρέφτη.

Την αλλαγή και την έλπίδα θά τη φέρουν οι άπελπισμένοι, έτσι διάβασα κάπου, και η αλλαγή θά έρθει μόνο όταν σκοτώσουμε τό μικροαστισμό και την εξουσία που έχουμε μέσα μας.

'Όταν συνειδητοποιήσουμε πόσο φτωχές έχουμε κάνει τις ανθρώπινες σχέσεις μας.

'Όταν όχι μόνο άρνηθούμε την κοινωνία που ζούμε αλλά να προσπαθήσουμε να την ανατρέψουμε.

'Όταν δεν συμβιβαστούμε με τους κανόνες του σέξ που μάς επιβάλουν αλλά να ακολουθήσουμε τό ένστικτο του κορμιού μας.

'Όταν άρνηθούμε τους ρόλους του άντρα, γυναίκα, πούστη, λεσβία, τραβεστί και ζήσουμε τόν έρωτα και την απόλαυση χωρίς έκμετάλλευση και περιορισμούς.

'Όταν τελικά φτιαχτεί μία κοινωνία ανθρώπων που ο πολιτισμός της θά εύνοει την δημιουργικότητα του κάθε ατόμου και δεν θά φτιάχνει μισθωτούς σκλάβους.

'Όταν θά φτιαχτεί μία κοινωνία που να μην έχει ανάγκη από φυλακές, ψυχιατρεία και μπάτσους, που έξυπνρετούν τό κάθε καπιταλιστικό τσογλάνι.

'Όταν γκρεμίσουμε την τσιμεντένια ζούγκλα που ζούμε.

'Όταν σκοτώσουμε τις ένοχές μας και τόν φασισμό μας που μάς επιβάλουν τά σχολεία, η οικογένεια, τό κράτος, η εκκλησία.

'Όταν πιστέψουμε στην πραγματική αγάπη και όχι στην άλλοτριομένη που κυριαρχεί σήμερα.

Τότε μόνο θά έχουμε κερδίσει την ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΑΥΣΗ.

ΠΑΟΛΑ

h ΤΣΟΥΝΟΠΝΙΧΤΡΑ ΤΟΥ ΤΣΟΥΜΠΟΛΑ

Ευχαριστώ τον Λεωνίδα Χρηστάκη, εκδότη του ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟΥ για την παρουσίαση που έκανε στο ΚΡΑΞΙΜΟ. Ο Χρηστάκης εκδίδει το ιδεοδρόμιο κάθε δέκα ημέρες και έχει αφιερώσει πολλές σελίδες του πάνω στο θέμα σεξουαλικότητα και ομοφυλοφιλία.

Ο εκδότης και τα δουλάκια του που εκδίδουν τις χουντοπεθαμενοφυλάδες 'Ελευθερη Ώρα και Νέοι Άνθρωποι, έχουνε πρόβλημα φαίνεται με τον κώλο

τους άφου άσχοιούνται συνεχώς με την τσουτσού του καθένα. Δεν είναι τίποτε άλλο αυτή η λύσσα που έχουν για όλους και για όλα, παρά τα τελευταία δαγκώματα ενός φιδιού που ξεψυχάει, οι λυσασσμένοι... Φαντάσματα του παρελθόντος είσαστε βρέ, άντε μπαίστε στον τάφο σας, θρυκόλακες, φασιστόμουτρα έσεις και τό άφεντικό σας, που είναι σάν πινέζα ξεγάνωτη, τό άντιοργασμικό στοιχείο που συνεχώς κάνει διαφήμιση στο τσουτσού του, φαίνεται πώς άμφιβάλλει για τον «άντρισμό του» και θέλει έπιβεβαίωση. Καλέ, για να καταλάβετε έγραψαν για μένα στην «σόφτεξ» έφημερίδα τους ότι τους εξαέρωσα τους διδύμους γεννητικούς αδένες· καλά τό καταλάβανε ότι είναι μόνο για κλάσμο ΚΡΑΑΑΑΑΑΑ.

Έν τέλει, τά Νέα και τό Βήμα σέ οποιαδήποτε άναφορά κάνουν για τους ομοφυλόφιλους, άνώμαλους μάς άνεθαίζουν, άνώμαλους μάς κατεβαίζουν. Μήπως τό κάνουν γιατί χουντικά έφημερίδα γράφει συνεχώς ότι είναι «άδελφές» και για να άποδείξουν στον κόσμο ότι ή τσουτσού τους είναι μόνο για γυναίκες, χρησιμοποιούν αυτές τις λέξεις για μπλόφα;

2 περίπου μήνες πριν τις έκλογές, ό Εύάγγελος Γιαννόπουλος, σημερινός Ύπουργός Συγκοινωνιών, όταν του είπα ότι θά κάνω άπεργία πείνας σάν με κλείσουν στη φυλακή για την ύπόθεση του Ματατζή άστυνομικού Λαμπρόπουλου που με δίκασε σέ 5 μήνες φυλάκιση άνευ έξαγοράς γιατί άρνήθηκε να κάνω έρωτα μαζί του (γνωστή ή ύπόθεση) μου άπάντησε ότι θά σέ άφήσουν να πεθάνεις. Τώρα που τό ΠΑΣΟΚ είναι στην έξουσία κ. Γιαννόπουλε, θά με άφήσει να πεθάνω, όταν κλειστώ και κάνω άπεργία πείνας για αυτή την ύπόθεση;

Η άπελευθέρωση των άνδρων. Ένα βιβλίο πρωτοποριακό που δίνει ένα καινούριο όρισμό για την άρρενωπότητα, ή άπελευθέρωση των άντρων σημαίνει άπαλλαγή από τον καταστρεπτικό, από τον φόβο να τους κατονομάσουν θηλυπρεπείς, από τον τρόπο της έρωτικής άποτυχίας, από την νευρική τάση που περιβάλλει την άντρική φιλία. Από όλους τους πολιτιστικούς ζουρλομανδύες και τά ψυχικά στερεότυπα που μαραζώνουν τις έκδηλώσεις και τη συμπεριφορά των άντρων. Για την συμμετοχή στην ισότητα των φύλων και την γενική σεξουαλική και κοινωνική άπελευθέρωσή του.

Ο βουλευτής Φύσσας της Νέας

Δημοκρατίας μαυρίστηκε σάν άράπης στις φετεινές έκλογές, και έτσι άπαλαχτήκαμε έντελώς από την παρουσία του. Ο Φύσσας, προστάτης της φαλλοκρατίας, ήθελε να σώσει την κοινωνία από τά «παράσιτα» τους ομοφυλόφιλους, και με έπερωτήση που είχε κάνει παλιά στη Βουλή, καλούσε την κυβέρνηση της Δεξιάς να λάβει άυστηρά μέτρα για την πάταξη των ομοφυλόφιλων.

Άχ, μέλι τό ήπια Φύσσα μου· μεγάλη χαρά μου έδωσες, ούτε και οι δεξιές ένοχοποιημένες άδελφές δεν σέ ψηφίσανε. Τώρα Φύσσα μου τό φουσάς και δεν κρύνει. Άρπα τη λοιπόν. ΚΡΑΑΑΑΑ.

Η κοινοβουλευτική συνέλευση του Συμβουλίου της Εύρώπης, που έδρεύει στο Στρασβούργο, ένέκρινε με 66 ψήφους ύπέρ και 22 κατά, άπόφαση που συνιστά την κατάργηση όλων των νόμων που περιέχουν διακρίσεις σέ βάρος των ομοφυλόφιλων. Η άπόφαση ζητάει την κατάργηση των νόμων αυτών και καλεϊ τά 21 κράτη-μέλη του Συμβουλίου της Εύρώπης να πάρουν μέτρα για να διασφαλίσουν, να μη γίνονται διακρίσεις σέ βάρος των ομοφυλόφιλων στον τομέα της εργασίας, ιδιαίτερα στον κλάδο των δημοσίων έπιχειρήσεων. Η άπόφαση ζητάει επίσης την κατάργηση όλων των νόμων που άπαγορεύουν την ομοφυλοφιλία μεταξύ συναινούσων ενήλικων.

Όλες οι ομοφυλόφιλες οργανώσεις πριν τις έκλογές στη Γαλλία, με συλλαλητήρια και με όγκώδεις διαδηλώσεις ύποστηρίζαν την κυβέρνηση του Μιτεράν και ό Μιτεράν με τη σειρά του ύποστηρίξε όλα τά αίτήματά τους δημοσία.

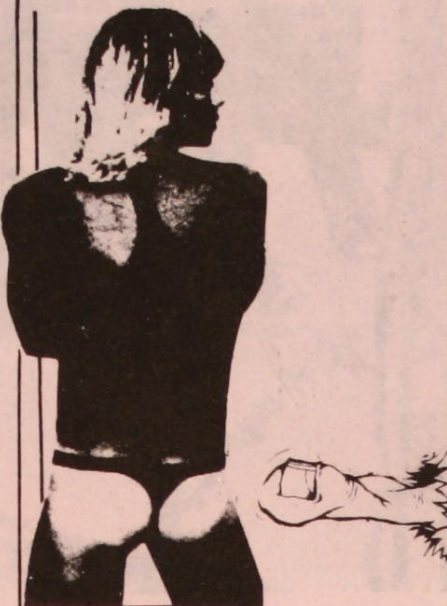
Στις 26 Ιουνίου γιορτάζεται κάθε χρόνο σέ όλο τον κόσμο ή Μέρα Ύπερηφάνειας των Όμοφυλόφιλων (GAY PRIDE). Στο Σάν Φραντζίσκο άπ' όπου και ή φωτογραφία γίνεται όλοήμερη γιορτή και παρέλαση 300.000!!! άτόμων μπροστά από τον δήμαρχο!!! και άλλους έπίσημους!! Φανταστείτε τί γίνεται στους δρόμους, στά μπάρ και στις τουαλέτες!! Στά ειδησεογραφικά πρακτορεία όλου του κόσμου στάλθηκε ή παραπάνω φωτογραφία, ίσως έπειδή ήταν ή πιό έντυπωσιακή, που όμως τίποτα δεν μεταφέρει από τό κλίμα της μέρας και σχολιάστηκε άσχημα στις Έλληνικές έφημερίδες. Ιδιαίτερα οι δυό άκραιες τρελλές!! Όπως και να τό κάνουμε φίλοι μου, έτσι γούσταραν και πρέπει να πάμε να φωνάξετε γιατί ό καθένας θά φοράει ό,τι θέλει. Άλλά φανταστείτε μία δική μας παρέλαση μπροστά από την εξέδρα των έπίσημων. Έ! όλο και κάποια Εύαγγελία θά πεταγότανε να πεί «Καλέ, κι εγώ μαζί σας είμαι!!!» Αύτά φίλοι μου και σέ άλλα με ύγεια.

Η φωτογραφία από την παρέλαση στο Σάν Φραντζίσκο.

Έάν ύπάρχουν όρισμένα λάθη στην έφημερίδα είναι για να συμμετέχει και ό άναγνώστης.

Σέ ένα άμερικάνικο σήριαλ στην τηλεόραση, πη «Δυναστεία», κάθε Παρασκευή 10.30-11 μ.μ. έμφανίζονται δυο ομοφυλόφιλοι που ούτε λίγο ούτε πολύ συγκατοικούν και άνταλλάσσουν λιβαν συγκινητικά και άνθρώπινα λόγια, έτσι που ό κόσμος άρχίζει να καταλαβαίνει ότι

όχι μόνο τά έτεροφυλόφιλα ζευγάρια άνταλλάσσουν φράσεις όπως «σ' αγαπάω» και «νομίζω ότι έχουμε κερδίσει πολλά που είμαστε μαζί». Μπράβο λοιπόν και μπράβο! Άλλά παρ' όλα αυτά ύπάρχει ό κίνδυνος μιάς νέας μυθολογίας, ενός νέου ομοφυλόφιλου μικροαστικού ζευγαριού, που θά βασίζεται στη φράση «δέν θά χωρίσουμε ποτέ και θά πεθάνουμε έρασταί». Πάντως είναι ακόμα ή άρχή και για αυτή την άρχή λέμε μπράβο!

Η YENED σ' οποιοδήποτε ξένο πρόγραμμα της άναφέρεται ή λέξη ομοφυλόφιλος τό βουλώνει και τό μεταφράζει σέ τοιοῦτος ή την ξεχνά έντελώς. (π.χ. Μάντ, ραδιοσταθμός κλπ.). Άς τό πάρει πιά άπόφαση, ή ομοφυλόφιλη έπιθυμία ύπάρχει και να σταματήσει να την γελοιοποιεί με λέξεις όπως «τοιοῦτος». Ο καινούργιος Διευθυντής της τηλεόρασεως να τό προσέξει αυτό. Η φασιστική δεξιά που μάς έπέβαλε ακόμα και πώς θά χρησιμοποιούμε τό πουλί μας άνήκει στο παρελθόν.

ΚΡΙΤΙΚΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΚΑΙ ΑΛΛΟΚΟΤΟΙ

Καί ξαφνικά, οι κριτικοί άσχοιούνται με τους ομοφυλόφιλους. Θά μου πείτε και με όλο τό δίκιο σας, τί δουλειά έχουν οι κριτικοί με τους ομοφυλόφιλους. Έ, φαίνεται ότι όλο και κάποια δουλειά θά έχουν οι κριτικοί με τους ομοφυλόφιλους.

Ο λόγος για κάποιο έργο του Γκριφι τό «Πρόσωπα φυσικά και άλλόκοτα» που άνέβηκε στο θέατρο «Αθήνα» την περασμένη σαιζόν (δέν παίζεται πιά). Οι ήρωες του έργου είναι μία πλύστρα («λεκανατζού» κατά τό λεγόμενο) σέ μπορδέλο που νοικιάζει ένα δωμάτιο σέ μία τραβεστί και αυτή τό ύπνοικιάζει σέ ένα νέγρο και έναν Ιταλό φοιτητή για τό βράδυ της Πρωτοχρονιάς. Ο έπιχειρηματίας (έπιχειρηματίας βλέπετε), θεώρησε καλό να βάλει στο ρόλο της τραβεστί μία άληθινή τραβεστί κι άν όχι τη Μπέττυ τότε ποιά άλλη; Φαίνεται ότι ή Μπέττυ είχε ανάγκη κι από τέτοια προβολή που δέχτηκε τό ρόλο. Μάταια την περιμέναμε να έρθει στο δικαστήριο να συμπαρασταθεί στις τραβεστί που πιάστηκαν με τό νόμο «Περί άφρόδισίων».

Άλλά άς έρθουμε σθδ προκειμένο. Ο Κρητικός λοιπόν στον κοσμοπολίτικο Ταχυδρόμο μάς λέει ότι μόλις άκουσε για τό έργο άρχισε να κοχλάζει τό λήμπιτό του, να εξάπτει ή φαντασία του και να μη μπορεί να κοιμηθεί τέλος πάντων. Πήγε λοιπόν και στήθηκε από τις έξη τό άπόγευμα έξω από τό θέατρο, και όταν στις έννιά ήρθαν οι ταξέθτριες, στρώθηκε σέ μία καρέκλα και συνέχισε τις άμαρτωλές σκέψεις του. Όταν έβλεπε μαλλί πλατινέ φανταζότανε τραβεστί κι όταν έβλεπε κολητό παντελόνι σκεφτότανε άνωμαλίες. Περιμέναμε λοιπόν να άνοιξει ή αύλαία, να γεμίσει ή σκηνή όποτε με την έλπίδα ότι στή σκηνή θά γινότανε «του Άράπη τό κάγκελο». Ποιός ξέρει, μπορεί να πεταγότανε καμμία κουκουνάρα στην πλατεία, όποτε θά πέφτανε οι τραβεστί της πλατείας στους νέγρους της πλατείας και οι ταξέθτριες στους μικρούς που πουλούσαν πασατέμπο, όποτε θά γινόταν «της πλατείας τό κάγκελο». Μά όταν άρχισε τό έργο είδε ότι αυτοί οι παμπόνηροι μάς έφεραν έδώ για να μάς μιλήσουν για τά προβλήματά τους. Απογοητευμένος λοιπόν, φεύγοντας που «τό κατάστημα δέν έχει τσόντα», σκέφτηκε, κατά τά γραφόμενά του: «Δέν πήγα να εγώ στά νταμάρια του Βύρων να δώ τό «Περιμένοντας τον Γκοντό», που ήρθε

και συγχρωτίσθη με τέτοια ύποπτα άντικείμενα και τσόντα δέν είδα; Έτσι, ό κύριος Κρητικός με μία άφοπλιστική ειλικρίνεια μάς προβάλλει στον καθρέφτη τον σκοπό και τις όρέξεις του μικροαστού που πάει να δει αυτό τό έργο.

Μόνο που στον ίδιο καθρέφτη βλέπουμε τό πρόσωπο του κυρίου Κρητικού παστρικό και ξεκάθαρο.

Μόλις είδα λοιπόν ένα νέγρο να μπαίνει στην πλατεία, με έπιασε έρωτικό ντελίριο. Θεέ μου άφοπλιστική ειλικρίνεια! Ούτε ή Πάολα δέν βλέπει τέτοια στον ύπνο της. Έτσι δέν είναι Πάολα; «Βρέ τον» ήταν ή άπάντηση. Η λογοκρισία δέν μου έπιτρέπει να σάς τη γράψω. (Ποιά λογοκρισία; Παπανδρέου έχουμε).

Οι πόρνες διακρίνονται για τις άλήθειες τους όχι για τά ψέματά τους μου είχε πεί ένας φίλος. Λέτε να άληθεύει;

Από την άλλη ό κ. Γεωργουσόπουλος στο «Βήμα» (διάβαζε Μύρης, αυτός που γράφει κάτι ποιήματα), δέν μιλάει για ύποπτα ύποκείμενα όπως ό κύριος Κρητικός (άνήκει ό άνθρωπος στο χώρο της κουλτούρας, δέν είναι ό όποιος όποιος) μιλάει όμως για όλα τά άτομα που όδηγήθηκαν σέ μία διαστροφή και ναί μέν έχουν την άνοχή του και την κατανόησή του, αλλά δέν μπορούν τέλος πάντων να άνεβαίνουν στη σανίδα του θεάτρου και να μάς τά λένε χύμα. Αυτό είναι ζαβολιά.

Και πιό πάνω λέει: «... όπου κάποιοι άσθενείς παίρνουν μέρος σέ μία παράσταση χωρίς να τό ξέρουν με σκοπό την όμοιοπαθητική θεραπεία».

Όπου άσθενείς διάβαζε ψυχασθενείς, ίσον ομοφυλόφιλοι για τον κύριο Γεωργουσόπουλο. Και μήν μάς πεί ότι τον παρεξηγήσαμε. Τόν ξέρουμε πολύ καλά, όσο κι άν δέ μάς τά είπε τόσο έλληνικά όσο ό κύριος Κρητικός. Όστε έτσι λοιπόν, ούτε σάν όμοιοπαθητική θεραπεία δέν σου έκανε τό θέατρο.

Όμως άρκετά μέχρι έδώ τά σχολιάνα. Νομίζω ότι άσχοιλήκαμε άρκετά μ' αυτούς τους κυρίους. Κι όχι πώς νοιαζόμαστε τί γνώμη έχουν για μάς, αλλά προς γνώσιν και ενημέρωσιν να πούμε.

Κώστας Πέτρου

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΕΡΝΕΙΣ ΜΕ ΚΟΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΟΥ.

ΣΕΡΝΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΤΟ ΦΟΡΤΙΟ ΕΙΝΑΙ ΒΑΡΥ

ΠΕΤΑ ΤΗ ΜΑΣΚΑ - ΑΠΟΚΑΛΥΨΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΟΥ - ΛΥΣΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΟΥ

ΠΕΤΑ ΜΑΚΡΥΑ ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΣΟΥ - ΑΝΟΙΞΕ ΤΗ ΨΥΧΗ ΣΟΥ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

ΤΩΡΑ ΕΙΜΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ - ΤΩΡΑ ΤΟ ΦΟΡΤΙΟ ΕΙΝΑΙ ΕΛΑΦΡΥ

ΓΙΑΤΙ ΤΩΡΑ ΣΕΡΝΩ ΤΙΣ ΑΧΤΙΔΕΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΜΟΥ

ΤΩΡΑ ΚΟΛΥΜΠΑΩ ΣΕ ΜΙΑ ΓΑΛΑΖΙΑ ΛΙΜΝΗ ΜΕ ΑΣΠΡΟΥΣ ΚΥΚΝΟΥΣ ΓΥΡΩ ΜΟΥ

ΤΩΡΑ ΚΑΘΕ ΝΥΧΤΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΣΤΡΑ ΣΤΟΛΙΖΟΥΝ ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΜΟΥ

ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΑΚΟΥΩ ΤΙΠΟΤ' ΑΛΛΟ ΕΚΤΟΣ ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΙΠΟΤ' ΑΛΛΟ ΓΥΡΩ ΜΟΥ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΑΣΠΡΟΥΣ ΚΥΚΝΟΥΣ

ΟΠΟΙΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ ΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΘΑ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΩ